δρχ. 200 τευχος 13

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

μηνιαιο ανενταχτο περιοδικο πολιτικου και κοινωνικου προβληματισμου

ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΘΝΙΚΟΛΑΪΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
Αλέξης Βούλγαρης

Ο ΔΙΧΟΤΟΜΗΜΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΣΤΟΝ ΜΕΣΟΠΟΛΕΜΟ
Νίκος Βεργίδης

Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ
Χρήστος Χαρίτος

Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΗΡΩΑ
Θεόδωρος Βασιλείου

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Στό έπόμενο τεῦχος θά δημοσιευθεῖ, τό τελευταῖο μέρος τοῦ ἔργου του H. GÜNTHER «Πλάτων Φύλαξ τῆς ζωῆς».

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ
μηνιαίο ανένταχτο περιοδικό
πολιτικού και κοινωνικού προβληματισμού
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ
Γιάννης Σορώτος
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:
Τ.Θ. 30205 - 10033 ΑΘΗΝΑ
Συνδρομή ενός έτους: **2.000 δρχ.**
Τιμή τεύχους: **Δρχ.: 200**

ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΣΗ - ΜΟΝΤΑΖ
Ε. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ και ΣΙΑ Ε.Ε.
Ιπποκράτους 91 ☎ 3608350

EDITORIAL

«Δεν θα γίνουμε ποτέ μέσα απ' το Αντίδοτο, ούτε τα εθνικιστικά δεκανίκια του καπιταλισμού, ούτε κι απολογητές της περιόδου 1930-45. Το Αντίδοτο είναι φορέας μιας νέας εθνοκρατικής πολιτικής και κοινωνικής σκέψεως». Έτσι σχεδόν τελείωνε ένα πολιτικό μας κείμενο στο 10ο τεύχος.

Στα επόμενα τεύχη σας δείξαμε έναν «άλλο» εθνικισμό. **Έναν εθνικισμό πέρα από τον εθνικισμό.** Έναν εθνικιστικό λόγο, επαναστατικό αλλά συγχρόνως ρεαλιστικό, συνδεδεμένο άρρηκτα με τους λαϊκούς αγώνες και διεκδικήσεις. Σ' εμάς τους εθνικιστές επαναστάτες δεν υπάρχουν ούτε δόγματα ούτε ταμπού. Υπάρχει μόνο ένας συνεχής αγώνας για την προστασία των εθνικών συμφερόντων και του λαϊκού μόχθου. Πιστεύουμε ότι σε λίγο καιρό, όσον αφορά το ελληνικό εθνικιστικό έντυπο, θα μιλάμε για περίοδο πριν από την έκδοση του Αντιδότου και μετά από αυτή. Δηλαδή το Αντίδοτο θα αποτελεί την οριοθετική γραμμή στον κοινό μας αγώνα. Τελειώνοντας εκφράζουμε την πεποίθησή μας ότι **σας δίνουμε το καλύτερο επαναστατικό εθνικιστικό περιοδικό της Ελλάδος, πέρα απ' το σύστημα και το συμβιβασμό, ότι κι αν σημαίνει αυτό...**

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΗΡΩΑ

(Το σημερινό αδιέξοδο βασική προϋπόθεση για την αναγέννηση του ήρωα)

Ο κάθε ειλικρινής άνθρωπος καταλαβαίνει ότι ο μόνος τρόπος να ξεπεράσει τον εαυτό του είναι η λατρεία των ανωτέρων του.

T. Carlyle

Εκείνο που με ανησυχεί στη δημοκρατική ιδέα δεν είναι η επιθυμία για αλλαγή και για πρόοδο... δεν είναι το γεγονός ότι οι μάζες επιθυμούν να διαλέξουν ένα αρχηγό αλλά το γεγονός ότι απαιτούν να οδηγηθούν μόνες τους.

G. Thibon

του **Θεοδώρου Βασιλείου**

Σήμερα η ευρώπη ολόκληρη, είτε «δυτική» λέγεται αυτή είτε «ανατολική» βρίσκεται υποταγμένη στη θέληση των δύο υπερδυνάμεων.

Οι Ευρωπαϊκοί λαοί, ανεξάρτητα με τη θέση που κράτησαν κατά τη διάρκεια της τραγικής και ταυτόχρονα επικής περιπέτειας του τελευταίου εμφυλίου πολέμου, έχουν μετατραπεί σε άβουλα όργανα μιας υπέρτατης διεθνιστικής θέλησης, που κανείς δεν τολμά να ονομάσει, αλλά που όλοι νοιώθουν βαρειά την παρουσία της.

Στο όνομα της δημοκρατίας και της δικαιοσύνης, στο όραμα ενός ελεύθερου και ευτυχισμένου κόσμου οι λαοί της Ευρώπης υποχρεώθηκαν να παραιτηθούν από κάθε δικαίωμα να προσδιορίζουν το μέλλον τους.

Οι νικητές δεν περιορίστηκαν στα καπνίζοντα ερήπεια. Με κύριο όπλο την έντεχνα ενορχηστρωμένη αγανάκτηση οι καινούργιοι ηγέτες - φερέφωνα κοινών αφεντικών - προσπάθησαν ν' ανατρέψουν την παλιά τάξη των πραγμάτων για να τοποθετούσαν στη θέση της το σημερινό καθεστώς της ραφινάτης αποικιοκρατίας.

«Στο όνομα της «απoναζιστικοποιήσεως» η Ευρώπη γυμνώνεται πνευματικά και ηθικά απ' όλα όσα θα μπορούσαν να αντισταθούν στην υλιστική θρησκεία της στέππας.

Στις φωτιές του επαναστατικού πυρετού δεν ρίχνεται μόνο η κουλτούρα αλλά και ο ανθός της ευρωπαϊκής διανοήσεως. Τα μεγαλύτερα ονόματα της φιλοσοφίας, της λογοτεχνίας, των επιστημών και της τέχνης ατιμάζονται, καταδιώκονται, εκτελούνται· τα έργα τους ρίχνονται στη φωτιά και εξαφανίζονται».

Η «απελευθερωμένη» Ευρώπη με τα πόδια σπασμένα από τα δεινά του πολέμου, με τη συνείδηση βαρειά από τα «εκατομμύρια» του Εβραϊκού ολοκαυτώματος, δίχως πνευματικούς οδηγούς, απαλλαγμένη από επικίνδυνες αρχές και υπερφίαλα ιδανικά, με υπονομευμένους τους ιστορικούς δρόμους που οδηγούν στο παρελθόν, η Ευρώπη υποχρεώθηκε να συνθηκολογήση δίχως όρους.

Σήμερα τα αποτελέσματα αυτής της συνθηκολόγησης φαίνονται ξεκάθαρα. Η ηθική και πνευματική στείρωση της Ηπείρου μας έχει πλέον ολοκληρωθεί. Στο έλεος μιας ξενόφερτης κουλτούρας ο Ευρωπαίος παρακολουθεί αδιάφορα τα σημεία των καιρών δίχως τη παραμικρή διάθεση να αντιδράσει μπροστά στην επερχόμενη καταστροφή.

Η διορισμένη από μη ευρωπαίους διευθύνουσα τάξη είτε σε επίπεδο Ε.Ο.Κ. είτε σε επίπεδο Εθνικών Κοινοβουλίων, έχει χάσει από καιρό κάθε α-

ξιοπιστία. πάντα έτοιμη να συνθηκολογήσει, πάντα πρόθυμη να εξυπηρετήσει τις πιο παράλογες επιθυμίες των υπερδυνάμεων παρουσιάζει μια εικόνα αξιοθρήνητη.

Στα όρια της διανοητικής ακαμψίας, μαθημένη να υπολογίζει σαν αξίες μόνο εκείνες του χρηματιστηρίου, δεν μπορεί να εμπνεύσει εμπιστοσύνη ούτε στον ίδιο της τον εαυτό. υποχρεωμένη να συνεργάζεται με τον τρόμο, συμβιώνει με τον τρόμο, προσκυνά τον τρόμο, γίνεται άθελά της όργανο του τρόμου.

Ζούμε σε μια εποχή πλημμυρισμένη από δεκάδες κομπλεξικούς νάνους που ύστερα από την πτώση και του τελευταίου γίγαντα βγήκαν από τις σπηλιές και τις κρυψώνες τους για να σκαρφαλώσουν σ' εξώστες και να διαλαλήσουν απ' εκεί τις καλές τους προθέσεις.

Η ψυχοσύνθεση και η συμπεριφορά μας ελέγχονται από την καινούργια ηθική του μονόφθαλμου ηλεκτρονικού τέρατος. Ο παράδεισος μετατρέπεται σε χώρο παραγωγής φτηνών παραισθησιογόνων. Ο τρόμος γεννά τις δικές του αξίες που προσδιορίζουν την καινούργια ηθική.

Η κοινωνία μας, μια κοινωνία αντιηρωικών προτύπων έχει ξεριζώσει από τις καρδιές των περισσότερων ανθρώπων την ηρωική πνευματικότητα, πρωταρχικό στοιχείο για οποιαδήποτε μελλοντική αναγέννηση.

Μια επιμελημένη και σε επιστημονικές βάσεις λογοκρισία κρύβει από τα μάτια του πλήθους κι αυτά τα λιγοστά παραδείγματα θάρους και ηρωϊσμού που εξακολουθούν κατά διαστήματα να ταράζουν τον δειλό και στείρων καιρών μας, δυσάρεστες εξαιρέσεις του γενικού κανόνα.

Η εποχή μας λογοκρίνει τον ήρωα γιατί δεν μπορεί να υποφέρει τον ηρωισμό γιατί θεωρεί τον ηρωισμό του υπ' αριθμό ένα εχθρό της δικής της φιλοσοφίας. Η σημερινή πραγματικότητα, καρπός της αντιηρωικής θεολογίας δεν δέχεται τον ηρωισμό γιατί γνωρίζει πολύ καλά την μεταφυσική του δύναμη. Γνωρίζει πολύ καλφά ότι ο κόσμος δεν είναι μια απλή μάζα από ύλη και αριθμούς. Πίσω από την μάσκα της αδιαφορίας η ελπίδα λαγοκοιμάται. Μέσα στα υπέρβαρα πλαδαρά κύματα βρίσκονται εγκλωβισμένες πλούσιες ζωτικές αντιθέσεις που αναζητούν την ευκαιρία να βγουν και πάλι στην επιφάνεια...

Όσο μια εποχή αρνείται τον ηρωϊσμό σαν αξία τόσες περισσότερες δυνατό-

τητες υπάρχουν για την επανεμφάνιση του ήρωα.

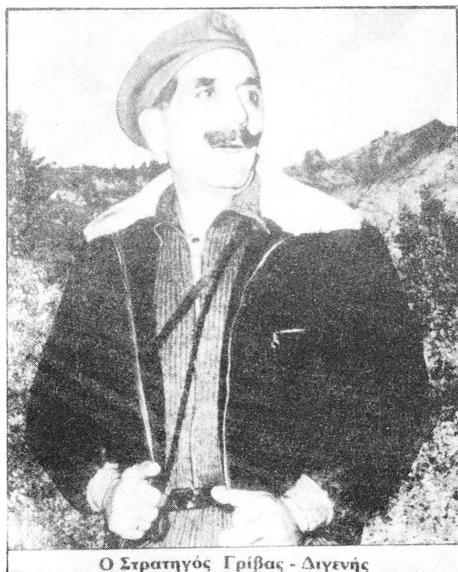
Αν σταθούμε σε γνωστά ιστορικά παραδείγματα θα δούμε ότι η εμφάνιση των ηρωών στη γη, ταυτίζεται πάντα με περιόδους κοσμογονικών ανακατατάξεων.

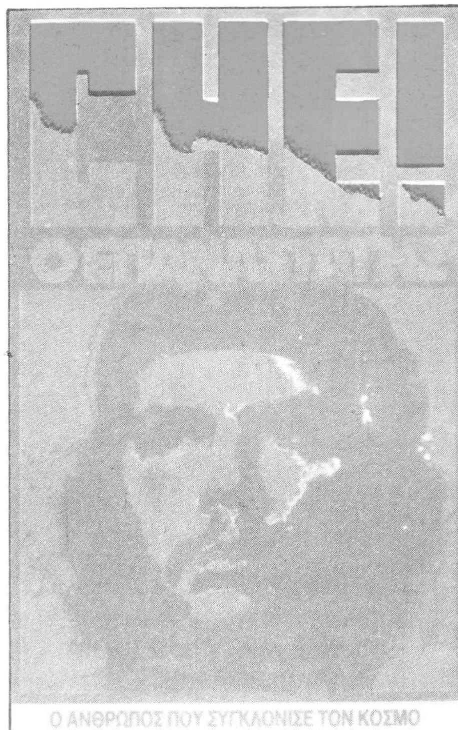
Ταυτίζεται με περιόδους κρίσης και παρακμής, όταν οι λαοί ξεκόβονται από τον ιστορικό τους προορισμό, όταν βρίσκονται αντιμέτωποι μ' ένα θανάσιμο κίνδυνο, έχοντας χάσει την πίστη στον ίδιο τους τον εαυτό.

Η γέννησή του μαρτυρεί την εύνοια των θεών, η παρουσία του σημαδεύει τους αιώνες και ο Θρύλος συνοδεύει τις πράξεις του.

Από τους προϊστορικούς ακόμα χρόνους η εμφάνιση του ήρωα είχε θεωρηθεί σαν έκφραση της θείας θέλησης.

Ο ήρωας, βιολογικά είναι ένας κοινός άνθρωπος. Έχει όπως όλοι αδυναμίες πάθη είναι ευάλωτος στους πειρασμούς. Εκείνο που τον κάνει να ξεχωρίζει είναι η εξάρτησή του από εκείνο το θρησκευτικό πλέγμα με τις μεταφυσικές προεκτάσεις του, που δίδει στην δράση του ένα οικουμενικό και διαχρονικό χαρακτήρα. Δίχως αυτό η παρουσία του δεν θα είχε το παραμικρό νόημα. Δεν θα υπήρχε η παραμικρή διαφορά ανάμεσα σ' αυτόν και τους «δαιμονισμένους» του Ντοστογιέφσκυ για τους οποίους μέσα σε μια κοινωνία δίχως θεό, όλα επιτρέπονται.

Ο Στρατηγός Γρίβας - Διγενής

Ο ήρωας παρ' όλα αυτά δεν είναι ούτε δημιουργός ούτε εκφραστής αυτής της θείας θέλησης. Είναι απλά ο πιστότερος υπηρέτης της και ο μαχητικότερος εκφραστής της. Η αποστολή του επικεντρώνεται στην αφύπνιση της φυλής του μέσα από το προσωπικό παράδειγμα μέσα από την προσωπική θυσία. Δεν μπορούμε βέβαια να ισχυριστούμε ότι ο ήρωας ενεργεί μ' αυτό τον τρόπο επειδή ακριβώς «ερωτεύεται την συντριβή του» ούτε πολύ περισσότερο ότι «αντλεί την ιλαρωτέραν του παρηγορίαν από την συντριβήν του» (Συκουτρής)

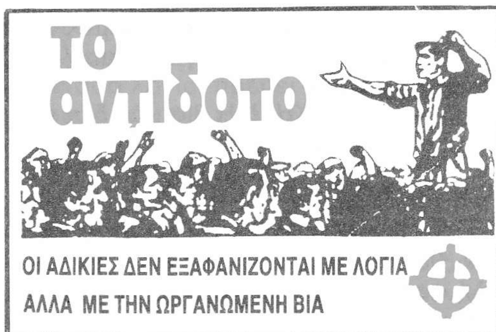
Ο ήρωας πάνω απ' όλα βάζει την αποστολή του. Αναμφισβήτητα δεν αρνείται το Θάνατο. Τον δέχεται όμως όχι σαν το τελικό και το αναπόφευκτο επιστέγασμα μιας θριαμβευτικής πορείας, αλλά σαν πιθανότητα. Ο ήρωας είναι ο κυριώτερος εκφραστής της αγωνίας της φυλής του...

Η ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΒΙΑ

Σήμερα, πού «όπως λέγεται» «τά μαῦρα σύννεφα μαζεύονται», «μᾶς φαίνεται ἀπαραίτητο, σέ μιά κοινωνία ὅπου ὁ καθένας λέει ἤ πιστεύει ὅτι εἶναι ἐπαναστάτης, σέ διαφορετικούς βαθμούς, νά θέσουμε ξεκάθαρα τό ζήτημα τῶν σκοπῶν καί τῶν μέσων, καί νά ἀπαντήσουμε σέ ὅτι μᾶς ἀφορᾶ. Ἡ ἐπανάστασις δέν θά εἶναι μιά «ἐπανάληψη» τοῦ Μαΐου 1968 σύν ἐπιτυχία. Ἡ ἐπανάσταση, ἄς τό πάρουμε ἀπόφαση, θά εἶναι ἕνας ἐμφύλιος πόλεμος. Ξέρουμε ὅτι ἡ δική μας ἀντίληψη τοῦ ἀνθρώπου, τῆς πολιτικῆς κοινότητος καί τῆς ἱστορίας θά συντελέσουν στό νά εἴμαστε ΕΜΕΙΣ ἡ τελευταία λύση ὅταν θά ἔρθη ἡ «κρίση». **ΕΙΜΑΣΤΕ Η ΜΟΝΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΝΑΛΛΑΓΗ ΣΤΟ ΣΥΝΟΛΟ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ.** Ἡ ἀντιστροφή τῶν ἀξιῶν που προαναγγέλουμε, καί πού τελικά θά γίνη, θά ὁδηγήση κατ' ε'υθείαν ὡρισμένους ἀπό ἐμᾶς ἀπό τό πτωχοκομεῖο στό Καπιτώλιο...

Μήν χαμογελᾶτε. Θά δῆτε!

Ἡ ἐπιδίωξη ἐπαναστατικῶν σκοπῶν ἐξυπακούει τήν χρησιμοποίηση ἐπαναστατικῶν μέσων. Πρᾶγμα πού σημαίνει μεταξύ ἄλλων καί τήν χρησιμοποίηση βιαίων μέσων. **Ὅποιος χρησιμοποιεῖ τά ὅπλα τοῦ ἐχθροῦ σέ μικρότερη κλίμακα καί μέ μικρότερη πεῖρα, δέν θά νικήση ποτέ.** Πῶς μπορεῖ νά ἐλπίζη κανείς ὅτι ἡ πώληση ἐφημερίδων, ἡ «Στελέχωση» τοῦ Α ἤ Β συλλόγου, συνδικάτου, τό κόλλημα (ἔστω καί μαζικό) ἀφισῶν ἤ ἄλλες (ἔστω καί νικηφόρες) ἀναμετρήσεις στά πανεπιστήμια ἤ τά λύκεια μποροῦν νά καταλήξουν σέ ἐπαναστατικά ἀποτελέσματα, περισσότερο ἀπ' ὅσο στίς ἀρχές τοῦ αἰῶνος. Ἄς σοβαρευθοῦμε, ἄς ἀφήσουμε τόν ἐπαναστατισμό στούς ἀριστεριστές καραγκιόζηδες καί στούς ἄλλους ἀκροδεξιούς, πού καί οἱ μέν καί οἱ δέ βρίσκονται στήν πραγματικότητα στήν ὑπηρεσία τοῦ καθεστῶτος. Ἄς σηκώσουμε τίς πράξεις μας στό ὕψος τῶν ἰδεῶν μας. Ὄχι ὅτι πρέπει νά ἀναπτύξουμε μιά συστηματική βία, πού δέν θά ἀντιστοιχοῦσε στό σημερινό στάδιο ἀναπτύξεως τῆς στρατηγικῆς μας, πού σήμερα ἔχει σάν πρῶτο σκοπό τήν δράση στό ἐπίπεδο τῶν νοοτροπιῶν, ἀλλά μιά βία πού ὅπως ἔλεγε ὁ Μουσολίνι, νά εἶναι «χειρουργική». Πρόκειται, ἄν γίνεται κατανοητός ἀκόμα ἕνας ὅρος μιᾶς ἄλλης ἐποχῆς, γιά μιά ἀριστοκρατική βία. Δέν θά ποῦμε ὅτι ἡ βία μας ἀπαντάει σ'

ἐκείνην πού ὑφιστάμεθα. Δέν θά βροῦμε τήν Α ἤ Β δικαιολογία. Θά ποῦμε ἁπλῶς **ὅτι ἡ βία μας εἶναι ἀπαραίτητη γιά τήν ἀνάπτυξη τῆς ἐπαναστατικῆς μας στρατηγικῆς μας στήν Εὐρώπη.**

ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΟΧΗ!!! Ἡ βία μας δέν εἶναι ἴδια μέ τῶν Βιετκόγκ, τοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Μετώπου ἤ τῶν ἀναρχικῶν. Γιατί, ὅπως ἔγραφε ὁ CAMUS: «Ὅτι κι ἄν εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖο ὑπερασπιζόμαστε, θά ἀτιμωθῆ γιά πάντα ἀπό τήν τυφλή σφαγή ἑνός ἀθώου πλήθους ὅπου ὁ φονιάς ξέρει ἀπό πρίν ὅτι θά κτυπήση τήν γυναίκα καί τό παιδί». Λέμε ὄχι στήν θέση ἐκείνων πού ὑποστηρίζουν ὅτι, στό κοινωνικό οὐέστερν, ὅλοι ἀξίζουν μιά σφαῖρα. Ἐπομένως, δέν τίθεται θέμα, δέν πρόκειται ποτέ νά τεθῆ θέμα νά χρησιμοποιηθῆ ἡ τακτική τῆς τυφλῆς τρομοκρατίας. Οἱ πολεμικές πράξεις τῶν ἐθνικιστῶν - ἐπαναστατῶν θά εἶναι ἐκλεκτικές, ποιοτικές, γιατί ἡ συστηματική βία δέν μεταβάλλει πραγματικά τήν σχέση τῶν δυνάμεων. Ἀντίθετα, ἐπιτρέπει στό σύστημα νά ἐφαρμόση σέ ὅλη της τήν εὐρύτητα τήν δοκιμασμένη τακτική του: Περικύκλωση μέ τήν σιωπή, περικύκλωση μέ τήν συκοφαντία καί τήν προβοκάτσια, ἐκμηδένιση.

Ὡρισμένοι λένε ὅτι οἱ πολιτικές δυνατότητες ἀναταραχῆς, προπαγάνδας καί ὀργανώσεως ἀπέχουν πολύ ἀκόμα ἀπό τό νά ἔχουν ἐξαντληθῆ καί ὅτι μόνο ὅταν ἐξαντληθοῦν, θά μπορεῖ νά τεθῆ τό πρόβλημα τῶν ὅπλων. Διαπιστώνουμε, ὅπως κι ὁ Μαρκοῦζε, πού μᾶλλον εἶναι αἰσιόδοξος(!), **τήν ἀνεπάρκεια τῶν σημερινῶν μέσων ἀμφισβητήσεως.** Τό παράδειγμα τῶν δυτικῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων δείχνει τό μέγεθος καί τήν ἔκταση τῆς μολύνσεως. Σ' αὐτές τίς συνθῆκες, ἡ ποιοτική διαφορά τῶν ἀντιθετικῶν συμφερόντων δέν εἶναι πλέον παρά μιά ποσοστική διαφορά, ἐνῶ τό γενικό σχῆμα τοῦ κατεστημένου συστήματος παραμένει σεβαστό.

Ἡ νομιμότητα εἶναι ἡ ἰδεολογία τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ, τῆς κοινωνικῆς συμμετοχῆς, τῆς ἀφομοιωμένης πλουραλιστικῆς κοινωνίας. Δέν εἶναι παρά ἕνα ψεύτικο εἴδωλο ἄν ἐκεῖνοι πού τήν διακηρύσσουν ἀγνοοῦν ὅτι μπορεῖ κανείς πολύ νόμιμα νά ὑποκλέπτη τηλεφωνικές συνδιαλέξεις, νά ἀνοίγη τά γράμματα, νά ἀνακρίνη τούς γείτονες, νά «διορθώνη» στά ἀστυνομικά τμήματα, νά πληρώνη καταδότες, νά παρακολουθῆ καί ἔτσι ἡ ὀργάνωση τῆς πολιτικῆς ἐργασίας πρέπει νά εἶναι ταυτόχρονα νόμιμη παράνομη, ἄν θέλουμε νά ἀποφύγουμε τήν μόνιμη παρέμβαση τῆς ἀστυνομίας τοῦ συστήματος.

Ἄλλοι πάλι θέτουν τό πρόβλημα τῶν «βάσεων» (οἰκονομικῶν, πολιτικῶν, στρατιωτικῶν, λαϊκῶν). καί ὁπωσδήποτε, ξεκινώντας ἀπό τά δικά μας δεδομένα, θά ἦταν μάταιο νά περιμέναμε μιά ἀληθινή λαϊκή ὑποστήριξη πρίν ἀπό τήν ἐκδήλωση τῆς «ἐξιλαστηρίου» κρίσεως. Ἀντίθετα ἔχουμε ἀναμφισβήτητα μιά λογιστική «σέ ψίχουλα» ὡρισμένες δυνάμεις. Τό ἄμεσο πρόβλημά μας, εἶναι **νά ἐνισχύσουμε τήν ἀπήχησή μας** καί νά ἑνοποιήσουμε τήν λογιστική μας στό οἰκονομικό ἐπίπεδο καί στό ἐπίπεδο τῆς «κουλτούρας» πολιτικῆς καί πολιτιστικῆς. Πρέπει νά καθορίσουμε ποιά μορφή βίας εἶναι ἐπαναστατική σήμερα (οἱ ἐμπειρίες τοῦ O.A.S., τοῦ I.R.A., τῶν Ἰταλῶν καί παλαιστινίων συντρόφων μας μποροῦν νά μᾶς παράσχουν μερικά συμπεράσματα, ἀλλά ὄχι καί «πρότυπα»). Ἡ ἐπαναστατική βία, μέ τήν μορφή τῆς ἀστικῆς γκερίλα π.χ. ἔχει σάν σκοπό νά πλήξη τόν Κρατικό μηχανισμό σέ συγκεκριμένα σημεῖα, νά προκαλέση «βλάβες» στό ἐσωτερικό τοῦ συστήματος, νά καταστρέψη τόν μύθο τῆς παντοδυναμίας καί τῆς πανταχοῦ παρουσίας του. Μέ τήν μορφή αὐτῆς τῆς βίας, ἐπιλέγεται προσεκτικά ὁ τακτικός στόχος σε σχέση μέ τόν στρατηγικό στόχο καί μέ τήν δεδομένη πολιτική κατάσταση, προετοιμάζεται ἡ ἐκτέλεση μέ τήν μεγαλύτερη σύνεση καί γίνεται ἡ δράση μέ τήν μεγίστη ἀποφασιστικότητα στό ἐπίπεδο τῆς βίας σέ βαθμό προσδιοριζόμενο ἀπό τήν πολιτική κατάσταση καί τέλος — ὄχι ὅμως καί τό λιγώτερο σημαντικό — **ἡ δράση νά γελοιοποιῆ τό καθεστώς ἐκφράζοντας καθα-**

ρά τίς ἐπαναστατικές καί δίκαιες προθέσεις πού τοῦ καθιστοῦν ΝΟΜΙΜΗ τήν κατάργηση π.χ. τῆς δημοπλουτοκρατίας καί κατά συνέπεια τῶν καπιταλιστικῶν κοινωνικῶν σχέσεων καί τῆς ὑποταγῆς στόν ἀμερικανοσοβιετικό ἰμπεριαλισμό.

Μιά τέτοια δράση ὅμως προϋποθέτει ὅτι θά ὑπάρχη καί παράνομος μηχανισμός. Προϋποθέτει ὅτι τά στελέχη ἔχουν σαφῆ γνώση τοῦ ὅλου θέματος, ὥστε νά μήν χάσουν ταχέως τό ἠθικό τους ἀπό τίς ἀντιδραστικές ἐπιθέσεις τοῦ συστήματος. προϋποθέτει τήν δράση χωρίς πιθανότητα ἐπιστροφῆς στήν ἀστική ζωή, χωρίς τήν δυνατότητα ἤ τήν θέληση νά ἐκθέτουν τήν ἐπανάσταση, μέ τήν πίστη που διετύπωσε ὁ Μπλανκί: «τό καθῆκον ἑνός ἐπαναστάτη εἶναι νά ἀγωνίζεται συνεχῶς, νά ἀγωνίζεται μέχρι θανάτου παρ' ὅλες τίς ἀντιξοότητες». Αὐτό ἦταν καί εἶναι πάντοτε ἡ ἀρχή τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἀγῶνα. Στρατηγική μας δέν εἶναι ἡ ἔνταση, ἀλλά τό τρίπτυχο «ἀπελευθέρωση - πίεση - ἔκφραση».

Ἀπελευθέρωση τῆς ἐπικοδομητικῆς καί ἀπαραίτητης βίας τῶν συντρόφων μας. Σέ γενικές γραμμές, ἐκμετάλλευση τοῦ μεγάλου ἀνταγωνισμοῦ ἀνάμεσα στήν ἀνάσχεση τῆς βίας σάν διοχετεύσεως τῆς ἐπιθετικότητος ἀπό τό νομικό πλαίσιο καί τήν «ἀποτυχημένη» προβολή τῶν κινηματογραφικῶν θεαμάτων, τηλεοπτικῶν ταινιῶν καί ἐπικαίρων, πού ἀντί νά καθησυχάζουν τήν ἐπιθετικότητα τοῦ θεατοῦ, ἀντίθετα τόν ἐρεθίζουν καί διευρύνουν τίς ψυχικές, συλλογικές καί ἀτομικές δυσαρμονίες. Μέ δύο λόγια, πρέπει νά ἀπελευθερώσουμε τήν βία πού μέ τούς κοινωνικοπολιτικούς θεσμούς διοχετεύθηκε στό ἐπίπεδο τῆς γλώσσας, τῆς εἰκόνας, τῆς αὐτο-πειθοῦς. Πίεση ἐπί τῶν ἀντιπάλων μας, γιά τήν ἀνάπτυξη τῆς λογιστικῆς μας, ἐπαναστατική ἔκφραση τῆς δικῆς μας ἐναλλακτικῆς λύσεως ἀπέναντι στό σύστημα. Πάνω σ' αὐτά τά δύο πολιτικά σημεῖα, δέν θά ἐπεκταθοῦμε γιά εὔλογες αἰτίες.

Ὁ Ντε Γκώλ, πού καμιά φορά εἶχε σωστές σκέψεις, ἔλεγε, παραφράζοντας τόν Μακιαβέλι: «Τούς ἀντιπάλους δέν τούς χαϊδεύουμε, τούς συντρίβουμε». Ὁ Τρότσκυ ἔλεγε περίπου τά ἴδια: «Ἐκεῖνος πού θεωρεῖ τήν ἀνθρώπινη ζωή σάν κάτι τό ἱερό, πρέπει νά παραιτηθῆ ἀπό τήν ἐπανάσταση». Ἐκεῖνο πού ἔχει σημασία, **γιά νά πλήξουμε μιά ἐπικίνδυνη θεωρία, εἶναι νά πλήξουμε ἐκείνους πού τήν διαδίδουν...** Οἱ πολεμικές στό ἐπίπεδο τῶν ἀρχῶν ἔχουν τό κῦρος τους καί τήν ἀξία τους. Ἀλλά δέν γίνονται ἀποτελεσματικές παρά μεταβαλλόμενες σέ προσωπικές πολεμικές, τουλάχιστον ὅσον ἀφορᾶ τούς ζωντανούς...

Το κυνήγι των Μαγισσών

Ένα, δύο, δέκα, είκοσι χρόνια δημοκρατίας
«οι πέτρες δεν είναι επιχειρήματα» μας λέει ένας αστός.
Συμφωνούμε μαζί σας αγαπητοί κύριοι
αλλά τα επιχειρήματα δεν έχουν τη δύναμη της πέτρας

Σήμερα είδα στη διαδήλωση τόσα χαμογελαστά πρόσωπα
τις συντρόφισσες των δεκαπέντε χρόνων,
τους εργάτες με τους φοιτητές.

Η εξουσία στους εργάτες
όχι στο σύστημα των αφεντικών.
Ενωμένοι πάντα θα νικούμε.
Ζήτω ο Μάο, Επανάσταση.

Όταν στη συνέχεια εμφανίστηκαν τα οχήματα της αστυνομίας
πολλοί νέοι απάντησαν
με τα ξύλα των πανώ.

Είδα ένα θωρακισμένο αυτοκίνητο
πρώτα να ανατρέπεται και μετά να πιάνει φωτιά.
Πολλοί πάρα πολλοί αστυνομικοί
ήσαν με σπασμένα κεφάλια.

Η βία, η βία
Η βία, ο ξεσηκωμός
όποιος αυτή τη φορά διστάσει
θα πολεμήσει μαζί μας αύριο.

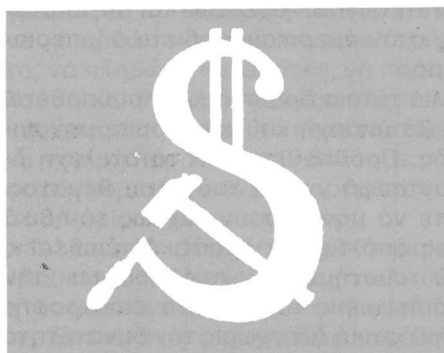
(Τραγουδήθηκε στο Μάη του '68)

Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

Η ανάπτυξη του συγχρόνου καπιταλιστικού συστήματος σηματοδοτεί νέους αγώνες, ανοίγει καινούργιους δρόμους, και δημιουργεί καινούργιες προκλήσεις σ' όλο τό αντικαπιταλιστικό φάσμα της κοινωνίας μας, απ' τους κομμουνιστές έως εμάς τους εθνικοεπαναστάτες.

Ξεκινώντας απ' τον Κεϋνσιανισμό, τόν κρατικό παρεμβατισμό στήν οικονομία προς ωφελος του κεφαλαίου, φτάσαμε στο σημερινό μονοπωλιακό ή ολιγοπωλιακό καπιταλισμό. Αυτό φυσικά δεν ισχύει και στον ίδιο βαθμό, σ' όλες τις χώρες της Ευρώπης. Η Ελλάδα χώρα η οποία βρίσκεται σ' ανάπτυξη, δεν παρουσιάζει τα ίδια οικονομικά γνωρίσματα, με τις καπιταλιστικές «ατμομηχανές» τῆς Αγγλίας καί Δ. Γερμανίας.

Αν θέλαμε να δίναμε έναν ορισμό στον καπιταλισμό θα λέγαμε ότι καπιταλισμός είναι το σύστημα οικονομικής οργανώσεως, όπου άτομα ή ομάδες έχουν την ιδιοκτησία όλων των μέσων ή συντελεστών παραγωγής, καί τα χρησιμοποιούν κατ' ιδία βούλησιν. Σκοπός του καπιταλιστή είναι η μεγιστοποίηση των κερδών του. Σε συνθήκες ανταγωνισμού ο καπιταλιστής για ν' αυξάνει τα

κέρδη του πρέπει να πληρώνει χαμηλότερους μισθούς, να συμπιέζει το κόστος παραγωγής.

Εδώ όμως για τον καπιταλιστή δημιουργείτε ένα κόστος επιλογής. Οι χαμηλοί μισθοί μειώνουν τα κέρδη διότι δεν δημιουργούν ζήτηση ικανή για ν' απορροφήσει τα παραγώμενα προϊόντα, και να στηρίξουν έτσι την οικονομικήν ισορροπία.

Έτσι σε πρώτο στάδιο παρουσιάζεται οικονομική ύφεση και σε δύτερο οικονομική κρίση. Χαρακτηριστικό παράδειγμα το «κραχ» του 1929-30. Αυτό δημιουργήθηκε απ' τη μεγάλη υπερπροσφορά προϊόντων απ' το ένα μέρος, και τη μη ύπαρξη αγοραστική δυνάμεως απ' το καταναλωτικό κοινό. Η μετατροπή

Ἡ ἐξέλιξη τοῦ καπιταλισμοῦ ἀλλοτρίωσε καί ἀποπροσωποίησε τίς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων.

της τότε πολεμικής βιομηχανίας σε βιομηχανία παραγωγή καταναλωτικών αγαθών, δεν συνοδεύτηκε κι από αύξηση του πραγματικού εισοδήματος των εργαζομένων. Οι τελευταίοι ζώντας σε κατάσταση πλήρους αθλιότητος, λούμπεν προλεταριάτο, δεν μπορούσαν να στηρίξουν μέσω της ανόδου της συνολικής ζητήσεως την οικονομική ισορροπία. Η ανάγκη διοχέτευσης του πλεονάζοντος προϊόντος, αλλά και η μεγαλύτερη συσσώρευση κεφαλαίου απ' όσο μπορούσαν ν' απορροφήσουν τα επενδυτικά προγράμματα κι οι ανάγκες της κοινωνίας οδήγησαν στο «κραχ». Βλέπουμε λοιπόν ότι οι αιτίες που οδήγησαν στο κραχ του 1929, είναι τελείως διαφορετικές απ' αυτές που έκαναν να χαθούν στην παγκόσμια κεφαλαιαγορά 2 χιλ. δολλάρια τον Οκτώβριο του 1987.

Εκείνη ακριβώς την περίοδο η οικονομική σκέψη του Κέϋνς ανοίγη νέους ορίζοντες για τον καπιταλισμό. Ο Κέϋνς υποστηρίζει ότι η υποστήριξη του κράτους είναι αναγκαία για την ανάπτυξη του κεφαλαιοκρατισμού. Εδώ λοιπόν έχουμε τη μεγάλη στροφή στην καπιταλιστική σκέψη και πρακτική.

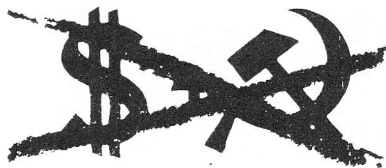
Ενώ μέχρι τότε οι καπιταλιστές υπερασπιζόντουσαν το ρόλο του κράτους-νυχτοφύλακα, τώρα δέχονται το ρόλο του κράτους-αρωγού των επφιχειρήσεών τους.

Στην ουσία βέβαια δεν πρόκειτο ν' αλλάξει τίποτα. Απλά τώρα είναι η εποχή της τεχνολογικής επαναστάσεως, των νέων μηχανών. Για να γίνουν όλα αυτά χρειάζονται τεράστια κεφάλαια για την έρευνα με αμφίβολα αποτελέσματα. Σ' αυτή λοιπόν τήν περίοδο το κράτος χρειάζεται στους καπιταλιστές.

Ότι έγινε την δεκαετία του '70 στη Δ. Γερμανία. Επειδή οι γερμανικές εταιρείες μικροηλεκτρονική υστερούσαν ένεκα αυτών της Αγγλίας, η ομοσπονδιακή κυβέρνηση της Γερμανίας ανέλαβε να τις βοηθήσει μ' έκτακτες οικονομικές ενισχύσεις, μεγάλους φορολογικούς δασμούς σ' αυτές των αγγλικών, στο τέλος οι γερμανικές έγιναν εφάμιλλες, ίσως και καλύτερες των ξένων.

Βλέπουμε δηλαδή καθαρά ότι το κράτος στις καπιταλιστικές «δημοκρατίες» μας δεν είναι τίποτα άλλο, παρά όργανο της άρχουσας μεγαλοαστικής τάξεως. Ο μόνος του ρόλος είναι να υπερασπίσει τα ταξικά συμφέροντα της μεγαλο αστικής τάξεως.

Η ανάπτυξη του νεοκαπιταλισμού συμπορεύεται με τις συνεχείς τεχνικές καινοτομίες. Δηλαδή με την εισαγωγή υψηλής τεχνολογίας, με την εισαγωγή

της ρομποτικής, και της πλήρους αυτοματοποιήσεως της παραγωγικής διαδικασίας. Περνάμε σ' ένα άλλο στάδιο απ' αυτό της εξειδικεύσεως σ' αυτό της αποειδίκευσης. Το σταθερό κεφάλαιο κονιορτοποιεί το μεταβλητό, τη ζωντανή εργατική δύναμη, που έχει σαν αποτέλεσμα την άνοδο της σχετικής υπεραξίας.

Περάσαμε έτσι απ' τον ταιηλορισμό (μέγιστη ανάπτυξη) στο φορντισμό (καλύτερη ανάπτυξη). Στο νεοκαπιταλισμό η τάση για εισαγωγή νέας τεχνολογίας είναι στενά συνδεδεμένη με τη δημιουργία υπεραξίας. Ο Ρ. Παντσιέρι αναφέρει: «Η καινοτομία παράγει έκτακτη υπεραξία. Η έκτακτη υπεραξία με τη σειρά της οδηγεί σ' αύξηση της συσσωρεύσεως γιατί στο μεγαλύτερό της βαθμό επαναπενδύεται. Έτσι έχουμε και καινούργια άνοδο στη ζήτηση εργασίας, αύξηση των μισθών, μείωση των κερδών: ο κύκλος ξαναρχίζει».

Σήμερα το προλεταριάτο, με τη στενή έννοια του όρου μειώνεται. Παράλληλα όμως η διαφορά που χωρίζει τον απλό εργαζόμενο απ' τον καπιταλιστή διαρκώς μεγαλώνει ο πλούτος που πηγαίνει στα χέρια του κεφαλαιοκράτη μέσα απ' την εισαγωγή υψηλής τεχνολογίας πολλαπλασιάζεται.

Το πέρασμα απ' τον ανταγωνιστικό στο μονοπωλιακό καπιταλισμό ήταν απλό. Μέσα σε συνθήκες πλήρους ανταγωνισμού, οι πιο αδύνατες επιχειρήσεις «εξαφανίζονται». Την ίδια ώρα μεγάλες «καθιερωμένες» επιχειρήσεις επεκτείνουν τις οικονομικές τους δραστηριότητες και σ' άλλους κλάδους. Ο Δ. Ουζουνίδης λέει: «Ενώ οι μεγάλες παραδοσιακές επιχειρήσέις, χάρη στην ικανότητα απελευθερώσεως ιδίων κεφαλαίων ή κι ανευρέσεως χρηματικών πηγών εισχωρούν στις νέες τεχνολογίες, οι αντίστοιχες μικρομεσαίες επιχειρήσεις, ΜΜΕ, απωθούνται από το σύστημα». Η Exxon Ford, General Motors, Renault, Boeing, ίδρυσαν θυγατρικές στη μικροηλεκτρονική, ή ειδικεύονται στις τεχνολογίες αυτές, ή είναι οι πρώτες που αυτοματοποιήθηκαν.

Οι μονοπωλιακές επιχειρήσεις χρειάζονται σχεδιασμό, συγκεντρωποιημένο έλεγχο, ενώ οι καινοτομίες τους δεν προκαλούν μείωση των τιμών. Ο «κοινωνικός έλεγχος» στην παραγωγή είναι κοροϊδία. Αυτός γίνεται αποκλειστικά για τον ορθολογικό σχεδιαμσό της παραγωγής. Η Ρ. Λούξεμπουργκ έγραφε: «ο κοινωνικός έλεγχος δεν έχει καμία σχέση με τον περιορισμό της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας, αντίθετα αφορά την προστασία της, που δεν αποτελεί χτύπημα για την καπιταλιστική εκμετάλλευση αλλά διακανονισμό και τακτοποίησή της».

Στο νεοκαπιταλισμό έχουμε τη σύνδεση πανεπιστημίου επιχειρήσεων. Αυτό γίνεται για ν' αλλοτριωθεί ο φοιτητής στο βαθμό που χρειάζεται, για να νιώθει αργότερα οργανικό μέλος της επιχειρήσεως, μέρος των κεφαλαιουχικών αγαθών της εταιρείας! Επίσης κατ' αυτό τον τρόπο το κράτος χορηγεί μεγάλα κονδύλια για θέματα έρευνας που τα αποτελέσματα της τα γεύεται, ποιός άλλος, ο καπιταλισμός. Ο καπιταλισμός μέσω της ενοποιήσεως της κοινής αγοράς το 1992, προσπαθεί να λύσει, ή θα προσπαθήσει να λύσει, τις αντιφάσεις του, που δημιουργήθηκαν απ' την κερδοσκοπική του ανάτπυξη. Το 1992 θα είναι ένα έτος ορόσημο τόσο για τον καπιταλισμό, όσο και για την εθνικιστική αριστερά και τους μαρξιστές.

Εύχομαι ότι στο κατώφλι του 21ου αιώνος η εθνικιστική αριστερά να μπορέσει να δώσει μια εναλλακτική λύση στα προβλήματα του λαού, πέρα από τα φιλελεύθερα αδιέξοδα και τους κομμουνιστικούς γκρεμούς, πέρα από τους συμβιβασμένους αστούς της «εθνικής» δεξιάς.

Χρήστος Χαρίτος

ΑΡΝΟΥΜΑΙ

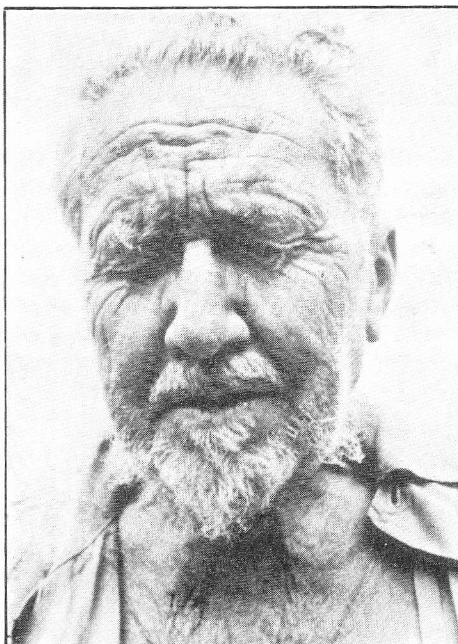
Του
Έσδρα Πάουντ
Εφημερίς τῆς Τζένοβα 13 Απριλίου 1940

Αρνούμαι ότι η Ευρώπη ολόκληρη είναι έτοιμη να υποδουλωθή σε μια ομάδα τοκογλυφων, είτε αυτή αποτελείται από Εβραϊκά, είτε Άρια Καθάρματα, είτε τα μέλη της ονομάζονται **Rothschild,**[1] **Moses Israel Sieff,**[2] **Lazard,**[3] **Bullet,**[4] **Biddle,**[5] **Weizmann,**[6] **Mond** (Melchelt) **Beckett,**[7]είτε ονομάζονται διαφορετικά.

Αρνούμαι ότι ο λευκός λαός της Ευρώπης, τόσον ο Μεσογειακός όσο και ο Βόρειος, έχει φθάσει σε τέτοιο σημείο σήψεως και ηλιθιότητος, ώστε να παραιτηθή από το δίκαιον της κυριαρχίας του το οποίον παλαιότερον συνίστατο στο δικαίωμα να εκδίδη νόμισμα και το οποίο στις ημέρες μας ταυτίζεται με το δικαίωμα ελέγχου της αγοραστικής ισχύος του Έθνους.

Από την Λισαβώνα έως στην Σόφια και από το Άμστερνταμ έως στον Κάδικα, ο Ευρωπαϊκός λαός είναι έτοιμος να επαναστατήση εναντίον κάθε απάτης, μ' όποια καταραμένη μορφή και αν παρουσιασθή έχουσης σαν στόχο την επιβολή μιας ανάξιας της ανθρωπίνου υπάρξεως σκλαβιάς και αυτό υπό τύπον απογευματινής σκέψεως το προσφέρω στον **H.G. Wells**[8] (γελωτοποιό), στον **N.Angel**[9] (άνδρα με νοοτροπία κάπως πονηρή), στον **Streit**[10] προστατευόμενο της Εταιρίας απατεώνων, η οποία ονομάζεται: **«The Carnegie Foundation for Peace»** δηλαδή: έμμεσοι δολοφόνοι με μεγάλη συνεταιριστική διάθεσι) στον **N. Butler**[12] αρχηγό αυτού του κονικλοτροφείου και σε όλους εκείνους, Θεοσόφους κλπ...

Μέχρις ότου όμως ο **Wells** καί η παρέα του θα εκφράζονται μέσα από έντυπα πού ελέγχονται από τόν **Astor**[13] τον **Mond**[14] καί από τους συγγενείς του Αντωνάκη **(Eden)**[15] κλπ και η συζήτησις περιορίζεται μεταξύ προσώπων της ιδίας γνώμης» κάνω έκκλησι στους ραδιοφωνικούς σταθμούς της Ηπείρου ολοκλήρου να συγκεντρώσουν, έστω και λίγο, την προσοχή τους πάνω στο συγκεκριμένο θέμα, πάνω σ' αυτή την βρώμικη παγίδα η οποία δεν είναι άλλη από τον υπερσύνδεσμο των πρώην Εθνών κάτω από την ονομασία **Federal Union** κλπ.

Η Γαλλία με την σειρά της εξελίσσεται σ' ένα «πρώην Έθνος».

Όσο για τον χαριτωμένο ευτραφή αλλά στην ιδιωτική του ζωή συμπαθητικό **H.G. Wells** και τις προτάσεις του σχετικά με τα «δικαιώματα του ανθρώπου» τον προσκαλώ ν' αναγνωρίση ότι τόσο μεταξύ των πρώτων δικαιωμάτων του ανθρώπου όσο και του Έθνους είναι το δικαίωμα να μην χρεώνεται.[16]

Αν και κάτι τέτοιο αναγνωρισθή, τότε όλος ο χρυσός και ολόκληρη η τραπεζιτική πίεσις που επιχορηγούν την προπαγάνδα του **Streit** και της Ομοσπονδιακής Ενώσεως, θα εξαφανισθούν όπως ο καπνός. (Δεν συμφωνείτε;)

Δεύτερο, οποιοδήποτε πολιτικό κόμμα το οποίο αφιερώνεται στην δημιουργία ή την επαύξησι ενός δημοσίου ή Εθνικού χρέους, είναι κόμμα κερδοσκόπων, οδηγούμενο από κερδοσκόπους. (Καθαρό παράδειγμα το λεγόμενο **Democratic Party**[17] στις Ηνωμένες Πολιτείες).

Αντιθέτως, όπου το Κρατικό ή Ρεπουμπλικανικό[18] κόμμα θεωρείται συντηρητικό, αντιμετωπίζεται σαν το κόμμα της ιδιοκτησίας κλπ., διαθέτει μια παράδοσι φιλίας τόσο απέναντι στους εργάτες όσο και απέναντι στην αξία - εργασία κάτι το οποίο οι σημερινοί αρχηγοί του φαίνεται να αγνοούν ολοκληρωτικώς.

Αρκετά για σήμερα.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. **Rothschild** *(Roth Schild = ερυθρά επιγραφή) Δυναστεία Εβραίων Τραπεζιτών. Ιδρυτής του Διεθνούς αυτού τραπεζιτικού οίκου υπήρξε ο Μάϊερ Άνσελμος.*
2. **Moses Israel Sieff:** *Αντιπρόεδρος της Σιωνιστικής Ενώσεως της Μεγάλης Βρεττανίας.*
3. **Lazard:** *Εβραίοι επιχειρηματίες των Παρισίων. Είχαν αναπτύξει στενή συνεργασία τόσο με τον Εβραϊκό οίκο Κουν, Λόμπ και Σία όσο και με τον Εβραϊκό οίκο Σπάγερ και Σία του Λονδίνου.*
4. **Bullet ή Bullitt William Cristian** *(1891-1967) Αμερικανοεβραίος πολιτικός. Αφιέρωσε ένα μεγάλο μέρος της επαγγελματικής του δραστηριότητας σαν ειδικός πράκτορας της μεγάλης Εβραϊκής Τραπέζης Κουν, Λόμπ και Σία. Στην συνέχεια λόγω των φιλικών του δεσμών με τον Φιλοεβραίο Πρόεδρο των Η.Π.Α. Ρούσβελτ διωρίζεται πρέσβυς των Η.Π.Α. πρώτα στην Μόσχα (1933) και εν συνεχεία στο Παρίσι (1936). Θεωρείται ο σατανικός σεναριογράφος της Γερμανοπολωνικής συρράξεως τοῦ 1939. Για περισσότερα στοιχεία βλέπε: Γιόχαν Φόν Λέερς: Δυνάμεις γύρω από τον Ρούσβελτ σελ. 114-8. Εκδόσεις Ελληνικό Αύριο.*
5. **Biddle:** *Εβραίος επιχειρηματίας.*
6. **Weizmann Chaim:** *(1874-1952). Εβραίος χημικός και πολιτικός. Στα 1900 διορίζεται Λέκτωρ της Χημείας στο πανεπιστήμιο της Γενεύης και από τα 1903-1916 διδάσκει στο Πανεπιστήμιο του Μάντσεστερ. Την περίοδο 1916-1919 διευθύνει τα εργαστήρια του Βρεττανικοῦ Ναυαρχίου και πειραματίζεται πάνω στην δράσι των ασφυξιογόνων αερίων. Σαν μέλος του σιωνιστικού κινήματος κατορθώνει στις 2 Νοεμβρίου 1917 να εκβιάση την περίφημο δήλωση Balfur ότι «η Αγγλία υποστηρίζει το δίκαιο αίτημα της επανιδρύσεως εβραϊκής Εστίας στην Παλαιστίνη». Στα 1920 ονομάζεται Πρόεδρος της Σιωνιστικής οργανώσεως και στα 1929 διευθύνει την Jewish Agency. Υπήρξε ο Πρώτος Πρόεδρος του Ισραήλ. Δημοσίευσε τις αναμνήσεις του στα 1949 με τον τίτλο: «Trial and error».*
7. **Mond** (Melchett) Beckett (1868-) *Άγγλος πολιτικός και επιχειρηματίας. Χρημάτισε υπουργός Δημοσίων έργων (1916) και Γεωργίας (1921). Από τα 1928 Λόρδος Melchett του Λάνγκφορντ.*
8. **H.G. Wells** *(1866-1946) Άγγλος συγγραφεύς. Έγινε ιδιαίτερα γνωστός με τα μυθιστορήματα επιστημονικής φαντασίας όπως: The time Machine (1895), The Invisible Man (1897).*
9. **Angel Sir Norman** *(1874-1967) Ψευδώνυμο του Άγγλου Εκδότου N.A. Ralph. Από τα έργα του αναφέρονται: «The Great Illusion» (1910), «The Economic Chaos and the Peace Treaty» (1919), «Peace with the Directors?» (1939).*
10. **Streit:** *Πιθανότατα ο Πάουντ αναφέρεται στον Clarence K. Sdreit γνωστό από τα άρθρα του στον μαντσεστεριανό Φύλακα και στα Εβραικά χρονικά.*
11. **Σωστότερα: Carnegie Endowment for International peace.** *Ίδρυμα το οποίο εχρηματοδοτείτο όπως πολλά άλλα από τον ομώνυμο βαθύπλουτο βιομήχανο με σκοπό την... διασφάλιση της Παγκοσμίου Ειρήνης.*
12. **Butler Nicholas Murrayu** *(1862-1947). Συγγραφεύς και πολιτικός θεωρείται ο αναθεωρητής του εκπαιδευτικού συστήματος των Η.Π.Α. Στα 1920 σαν πρόεδρος του Columbia University της Νέας Υόρκης αρχίζει μια θορυβώδη σταυροφορία για την προώθηση των ιδανικών*

της ειρήνης και της ανθρωπίνου αδελφότητας. Στα 1931 βραβεύεται με το Νόμπελ Ειρήνης.

13. **Astor:** *Η Δυναστεία των Astor δεν ήλεγχε μόνο Αμερικανικές αλλά και Βρεττανικές εφημερίδες. Υπενθυμίζουμε ότι ο William Waldorf Astor (1848-1919) είχε αγοράσει την Pall Mall Gasette και τον Observer*
14. **Mond:** *Δυναστεία Πολιτικών και Επιχειρηματιών.*
15. **Eden, Sir (Robert) Anthony** *Άγγλος Πολιτικός. Άρχισε την πολιτική του σταδιοδρομία στα 1923 σαν βουλευτής του Συντηριτικού κόμματος. Στα 1935 ονομάζεται υπουργός των εξωτερικών. Κάτω από αυτή του την ιδιότητα θα εξελιχθή σ' ένα ένθερμο υποστηρικτή του ευρωπαϊκού Status quo. Στα 1938 αρνούμενος την πολιτική του διαλόγου την οποία προωθεί ο Πρυθυπουργός Τσάμπερλαιν ανάμεσα στην Μ. Βρετανία και την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία υποβάλλει την παραιτησί του. Στα 1940 επιστρέφει στο υπουργείο των Εξωτερικών και συμμετέχει στην Κυβέρνηση Τσώρτσιλ καθ' όλη την διάρκεια του πολέμου.*

   Στα 1955 ορκίζεται Πρωθυπουργός. Στις 18 Ιανουαρίου 1957 υποχρεώνεται σε παραίτησι.
16. *Την διάσταση του κινδύνου που διατρέχουν τα χρεωμένα άτομα ή κράτη μας την δίδει το παρακάτω απόσπασμα από τα ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΑ των λεγομένων Σοφών της Σιών (Πρωτόκολλο 20ο).*

   «Παν δάνειον αποδεικνυει την αδυναμίαν του Κράτους και την μη κατανόησιν των δικαιωμάτων αυτού. Τα δάνεια επικρέμανται ως σπάθη του Δαμοκλέους επί της κεφαλής των κυβερνώντων, οίτινες αντί να λαμβάνωσιν ό,τι αναγκαιοί αυτοίς δια προσκαίρου φορολογίας παρά των υπηκόων των, έρχονται με τεταμένας τας χείρας να ζητώσιν ελεημοσύνην παρά των τραπεζιτών μας. Τα εξωτερικά δάνεια είναι βδέλλαι τας οποίας εις ουδεμίαν περρίπτωσιν είναι δυνατόν ν' αποσπάση τις από του σώματος του Κράτους, εάν δεν αποσπασθώσι μόναι των, ή δεν τας απορρίψη αυτό τούτο το Κράτος ριζικώς».
17. **Το Δημοκρατικό κόμμα** *προέρχεται από το Δημοκρατικό Ρεπουμπλικανικό Κόμμα το οποίο είχαν ιδρύσει ο Jefferson και ο Madison.*
18. **Το Ρεπουμπλικανικό κόμμα** *ιδρύθηκε το 1854 στο Τζάκσον της πολιτείας Μίτσιγκαν, με πρόγραμμα το οποίο αντετίθετο στην επέκταση της δουλείας στις κτήσεις. Οι Ρεπουμπλικανοί έκαναν την πρώτη τους εθνική συνέλευσι για την ανάδειξι υποψηφίου Προέδρου στην Φιλαδέλφεια το 1856 και εξέλεξαν τον Τζον Φρέμοντ.*

   Στις εκλογές του 1860 κατόθρωσαν να στείλουν στον Λευκό Οίκο τοων πρώτο Ρεπουμπλικανό Πρόεδρο: τον Αβραάμ Λίνκολν.

«Είμαστε σκληροί και τρυφεροί, μισούμε και αγαπάμε με την ίδια ένταση και την ίδια ευκολία. Δολοφόνοι και απόστολοι, βάρβαροι και εκπολιτιστές. Μία περίεργη σύζευξη ιδιοτήτων, ιδιοτήτων «εχθρικών». Πέρα από το καλό και το κακό, από το ηθικό και το ανήθικο, βαδίζουμε σ' ένα δρόμο διαφορετικό, αχαρακτήριστο επιτέλους αντιφατικό...».

Γ. Π. Π.

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΣΥΝΑΙΝΕΣΕΙΣ ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Πολύς λόγος γίνεται απ' όλες τις κομματικές παρατάξεις για «συναινετικές διαδικασίες», για να αποφευχθεί μια επερχόμενη πολιτική κρίση, και να μη χάσει το κύρος του το κοινοβουλευτικό σύστημα...

Η λέξη «συναίνεση» τον τελευταίο καιρό μπήκε στο πολιτικό λεξιλόγιο. Οι πάντες από φιλελεύθερους έως κομμουνιστές μιλούν για «συναινετικές» λύσεις.

Για λύσεις κοινής αποδοχής...

Τί είναι λοιπόν η «συναίνεση»; Για τους ηγέτες της αστικής μασονοδεξιάς και τους ρεφορμιστές της αριστεράς, η «συναίνεση» είναι κέρδισμα χρόνου, για να μπορέσουν ο καθένας απ' τη σκοπιά του να κάνει τους πολιτικούς ελιγμούς του και να αποκτήσει ισχυρότερη θέση στο πολιτικό παλκοσένικο.

Είναι να αποφευχθεί μια πολιτικοκοινωνική κρίση που μπορεί να ανατρέψει απότομα και χωρίς να ξέρουμε σε ποιά κατεύθυνση, τούς πολιτικούς σχηματισμούς. Το κυρίωτερο όμως απ' όλα είναι το υπάρχον καπιταλιστικό σύστημα να πάρει ορισμένες βαθιές εισπνοές, να ξαναλαδώσει τους μηχανισμούς του, και να συνεχίσει τη διαιώνισή του εις βάρος του λαού και του μέλλοντος της πατρίδος...

Για μας τους εθνικιστές η «συναίνεση» είναι ένα απ' τα όπλα του συστήματος, που το χρησιμοποιεί όταν βλέπει πως κάτι δεν πηγαίνει καλά.

Η «συναίνεση» εξυπηρετεί μόνο τα συμφέροντα του κεφαλαίου, του κατεστημένου και κανενός άλλου.

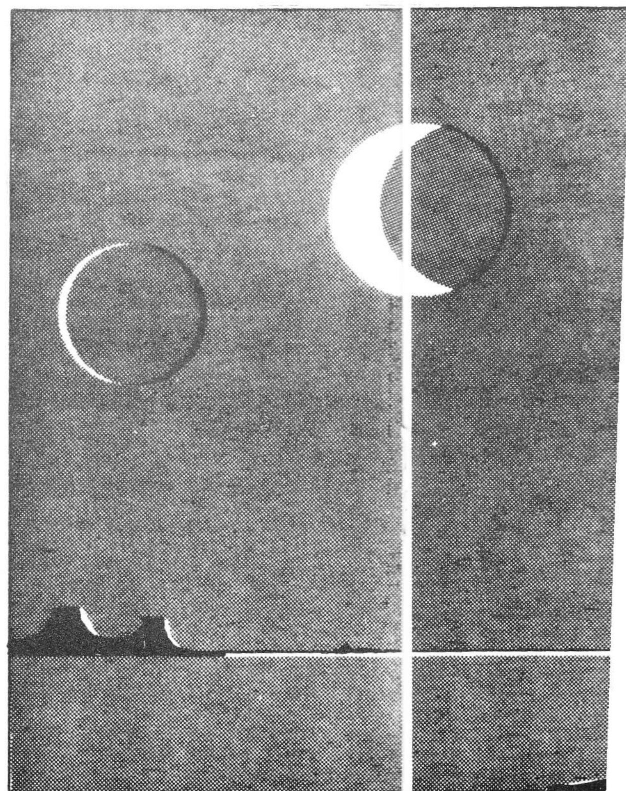
ΟΧΙ ΣΤΗ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ - ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ
ΝΑΙ ΣΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ - ΝΑΙ ΣΤΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΗΣ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΝΑΙ ΣΤΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

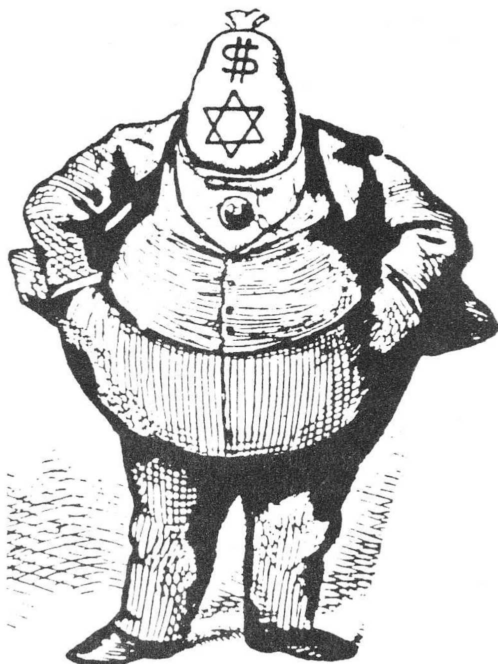
Πριν λίγο καιρό ο Παπανδρέου ανέφερε ότι αν οι συντεχνίες θέλουν να διαλύσουν την χώρα αυτός τι να κάνει, και δήλωσε ότι επιζητεί διάλογο και συναινετικές λύσεις με την εργατική τάξη.

Όσον αφορά το διάλογο μάλλον θά έχει ως αντιπρόσωπο τους ροπαλοφόρους των ΜΑΤ.

Όσον αφορά τη συναίνεση ξέρετε τι εννοεί; Εννοεί ότι το λαϊκό εργατικό κίνημα θα πρέπει να αποδεχτεί εξ ονόματός του «εθνικού συμφέροντος», τις προκλήσεις του 1992, την περικοπή του εισοδήματος του, την κατακρεούργηση της ΑΤΑ και την κατάργηση του κράτους-πρόνοια.

Αυτό σημαίνει συναίνεση.

Αλλά δεν φταίει αυτός! Φταίει η ΓΣΕΕ και οι δοσίλογοι της εργατικής τάξεως που την απαρτίζουν. Ο λαός δεν έχει τίποτα να κερδίσει απ' τη συναίνεση. Μόνο το σύστημα βγαίνει κερδισμένο. Οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να ανεχθούν τους πολιτικούς ακροβατισμούς στην πολιτική σκακιέρα.

Η λύση δεν πρόκειται να δοθεί απ' τα υπάρχοντα κόμματα. Η λύση θα προέλθει απ' τη δημιουργία ενός λαϊκού εθνικιστικού κοινωνικού κινήματος.

Η λύση έχει μόνο ένα όνομα: ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ

Ντίνα Κωνσταντινίδου

ΝΤΑΒΟΣ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΠΕΡΑΣΕ

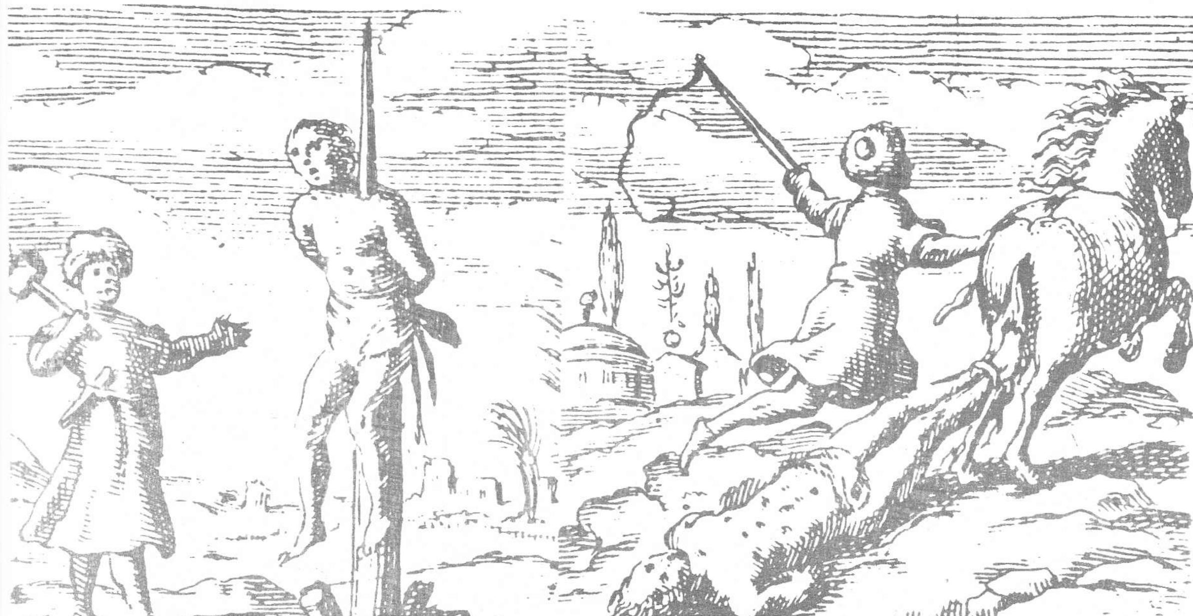
Η επίσημη επίσκεψη του Τούρκου πρωθυπουργού Τουργκούτ Οζάλ αποτελεί πλέον παρελθόν. Το τι συζητήθηκε και στο που καταλήξανε οι δυο πλευρές είναι επίσης «γνωστό». Όλη η «επίσκεψη» ήταν ένα μεγάλο φιάσκο, που έδειξε για πολλοστή φορά τη γύμνια της ελληνικής διπλωματίας και την ανικανότητά μας σε θέματα εξωτερικής πολιτικής.

Πριν από την επίσκεψη του Οζάλ ο αστικός τύπος και κύρια ο συμπολιτευόμενος, μας έλεγε πως η επικείμενη επίσκεψη θα είναι ένας θρίαμβος της ελληνικής κυβερνήσεως. Ούτε λίγο, ούτε πολύ, μας είχαν δώσει την εντύπωση πως ο Οζάλ θα ερχόταν να παραδοθεί άνευ όρων στις ελληνικές διεκδικήσεις. Ο «μπουνταλόν» όμως Οζάλ με το μοσχαρίσιο βλέμμα δεν είχε, όπως αποδείχθηκε, καμμία τέτοια διάθεση. Όχι μόν δεν ήρθε να «δώσει» αλλά ήρθε και να πάρει.

Το Κυπριακό θάφτηκε κυριολεκτικά σ' αυτές τις συζητήσεις. Εκτός από μερικές «κορώνες» του κ. Παπανδρέου έτσι για τα μάτια του κόσμου, τίποτα δεν άλλαξε την κατάσταση της Κύπρου. Ο Οζάλ βέβαια δήλωσε πως δεν πρόκειται να μείνουν για πάντα στην Κύπρο τα τουρκικά στρατεύματα. Εκείνο όμως που απέφυγε να ξεκαθαρίσει είναι και το πότε θα φύγουν. Γιατί αν φύγουν μετά από 30 χρόνια σίγουρα είναι «πάντα»!

Το θέμα των αγνοουμένων θάφτηκε επίσης. Ο Οζάλ μπορεί να είπε πως θα παράσχει κάθε δυνατή βοήθεια στο θέμα αυτό, αλλά όσοι έχουν γνώση των πραγμάτων γνωρίζουν ότι αυτό δεν σημαίνει απολύτως τίποτα. Και ενώ εμείς στα θέματα που μας ενδιαφέρουν (Κυπριακό, αγνοούμενοι, υφαλοκρηπίδα, θαλάσσιος χώρος) δεν είχαμε κανένα κέρδος, ο Οζάλ θέλησε να μιλήσει και για μειονότητα!!!

Εμάς δεν μας παραξενεύει αυτή η τακτική της τουρκικής κυβερνήσεως. Η καλύτερη άμυνα είναι πάντα η επίθεση. Εκείνο πάντως που δεν «καταλάβαμε» από τον Οζάλ είναι η κουβέντα του, πως, και το τουρκικό και το ελληνικό κράτος προήλθαν από την διάλυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

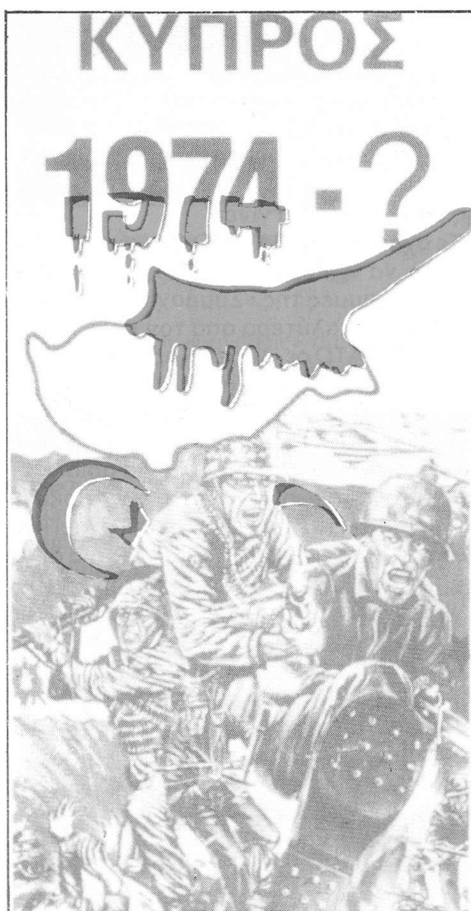

Τούρκοι βασανίζουν Έλληνες

Μετά από αυτό μπορεί να μας μιλήσει και για «Ελλάδα - Τουρκία - Ένωση». Έτσι η «προεκλογική φιέστα» του ΠΑΣΟΚ, πως, να, επί Αντρέα τα βρήκαμε και με τους Τούρκους, πήγε στράφι. Πάντως καλή η προσπάθεια...

Λίγο πριν από τη συνάντηση είχαμε και τις «νέες» προτάσεις του Γ.Γ. του ΟΗΕ. Μια από τα ίδια. «Το Κυπριακό πρέπει να λυθεί με ειρηνικά μέσα» και «να μειωθούν τα τουρκικά στρατεύματα που υπάρχουν στο νησί» Λες και το πρόβλημα είναι αν η Τουρκία θα έχει στην Κύπρο 50 χιλ. ή 40 χιλ. στρατό, 2 χιλ. ή χίλια άρματα. Σε αντιδιαστολή με εμάς η Τουρκία έκανε ορισμένα σημαντικά θετικά βήματα.

Α. Σε σχέση με την ΕΟΚ. Οι Τούρκοι δεν φαίνονται σήμερα στα μάτια των Ευρωπαίων πολιτικών ως βάρβαροι, αλλά ως πολιτισμένοι συζητητές, που κάθονται στο ίδιο τραπέζι με τους αντιπάλους τους και συζητάνε τα όποια προβλήματα. Θέλουν να δείξουν στο εξωτερικό την εικόνα μιας **Ευρωπαϊκής δημοκρατικής Τουρκίας.** Στον πόλεμο των εντυπώσεων παίρνουν άριστα. Δεν πρέπει να μας ξεφύγει και το γεγονός ότι μαζί με τον Οζάλ ήρθαν και Τούρκοι επιχειρηματίες. Αυτό έγινε για το εξής. Για να γίνει η Τουρκία μέλος της ΕΟΚ πρέπει να διαθέτει και μια άλφα υποδομή οικονομική. Είναι σ' όλους γνωστό ότι το τουρκικό κατά κεφαλή εισόδημα εί-

Έλληνες βασανίζουν Έλληνες γιά χάρι τῶν Τούρκων.

ναι από τα χαμηλότερα του κόσμου και υστερεί σε σύγκριση με αυτό της Ελλάδος – που είναι από τα χαμηλότερα της ΕΟΚ!! Αυτό από μόνο του δείχνει τα χάλια της τουρκικής οικονομίας. Μια λοιπόν «ισότιμη» συνεργασία σε οικονομικά θέματα μόνο με την Ελλάδα, από όλες τις χώρες της ΕΟΚ μπορεί να γίνει.

Β. Σε σχέση με το ΝΑΤΟ. Οι Τούρκοι πάντα θέλανε να «λύσουν» το Κυπριακό μέσα από τις γραμμές της «Συμμαχίας». Βέβαια γνωρίζουνε καλύτερα από τον καθένα ότι μέσα από ΝΑΤΟ οι «λύσεις» αργούν να φανούν μια και η Τουρκία αποτελεί το «καλό» παιδί της «Ατλαντικής Συμμαχίας». Τώρα πια όμως κανένα μέλος του ΝΑΤΟ δεν μπορεί να τους κατηγορήσει για αδιαλλαξία και ανυποχωρητικότητα. Η τουρκική κυβέρνηση θα ισχυρίζεται ότι συζητάει και μελετάει το θέμα με την άλλη πλευρά δηλ. την Ελλάδα. Αλλά και το ΝΑΤΟ καθόλου δεν το νοιάζει το Κυπριακό. Γιατί άλλωστε, είτε η Κύπρος ανήκει στην Ελλάδα είτε στην Τουρκία, θα ανήκει οπωσδήποτε σε χώρα-μέλος της «συμμαχίας». Άρα χρησιμοποιούμε όπως θέλουμε τις αεροπορικές βάσεις στην Β. Κύπρο.

Βλέπετε το Ισραήλ μπορεί να χρειασθεί στο μέλλον καμμιά βοήθεια...

Η Τουρκία λοιπόν δεν έχει κανένα λόγο να αποφεύγει το διάλογο. Εξάλλου ο «διάλογος» ήταν πάντοτε «δημοκρατική» αξία. Και η Τουρκία σήμερα είναι μια «δημοκρατική» χώρα που μπορεί να εξευρωπαϊσθεί αν την βοηθήσουν, με το αζημείωτο, οι άλλες «δημοκρατικές» καπιταλιστικές μητροπόλεις της Δύσεως...

Είδαμε πως για πολλοστή φορά, την πολιτική δεν την κινεί το «δίκαιο», ο «ανθρωπισμός», αλλά η ισχύς του δυνατού, η αποφασιστικότητα. Άντε να κάνεις στην Ελλάδα πολιτική σε διεθνές επίπεδο αγώνα, όταν τις μισές ημέρες του χρόνου οι διπλωμάτες μας κάνουν απεργία για μισθολογικά αιτήματα και Έλληνας διπλωμάτης στην πρεσβεία μας στην Ιαπωνία ζητάει άδεια από τον πρέσβη, το βράδυ να δουλεύει ως γκαρσόν...!

Μετά από την αποχώρηση του Οζάλ πολλές εφημερίδες έγραψαν πως το «πνεύμα» του Νταβός έσβησε από την στάση του Οζάλ. Εμείς αυτό που έχουμε να πούμε είναι ότι δεν «έσβησε» για τον απλούστατο λόγο ότι ποτέ δεν υπήρξε. Ο τουρκικός μιλιταρισμός δεν πρόκειται να σταματήσει ποτέ. Οι «καλές» διαθέσεις της Τουρκίας είναι παραπέτασμα καπνού στα μάτια της χώρας μας. Αλλά εδώ που έχουμε φθάσει ούτε αυτό χρειάζεται, διότι οι «ηγέτες» μας είναι θεόστραβοι. Δυστυχώς για άλλη μια φορά πιαστήκαμε αδιάβαστοι στην πολιτική. Και να ήταν η πρώτη ή και η τελευταία...

Αν θέλουμε την Κύπρο θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε τα ίδια μέσα με τα οποία την χάσαμε: **τον πόλεμο.** Βέβαια, γνωρίζω ότι είμαστε μαι «δημοκρατική» «ειρηνική» χώρα, που λύνουμε «πολιτισμένα» τις διαφορές μας. Γνωρίζω επίσης ότι ο κ. Έβερτ ζήτησε από τα παιδιά να πετάξουν τα πολεμικά τους παιχνίδια και να παίζουν τα αγόρια με κούκλες. Γνωρίζω επίσης ότι ο κ. Μαραγκάκης και ο κ. Λαζόπουλος θα με θεωρήσουν «φασίστΑ» με αυτά που γράφω, αλλά τι να κάνουμε αυτός είναι ο μόνος δρόμος για τη λύτρωση της Κύπρου. Εκείνο όμως που γνωρίζω πάνω απ' όλα είναι ότι οι Τούρκοι αξιωματικοί της στρατιάς του Αιγαίου, βλέπουν με λαχτάρα λύκου απέναντί τους τα ελληνικά νησιά και ζούνε για την ημέρα που θα τα κάνουν δικά τους.

Ο ΔΙΧΟΤΟΜΗΜΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΣΤΟΝ ΜΕΣΟΠΟΛΕΜΟ

Μελετώντας την Ελληνική κοινωνία του Μεσοπολέμου καταλήγουμε σε μια αναγκαστική διαπίστωση. Όλες οι παράμετρές της συγκροτούν έν' αλληλεξερτώμενο αλλά κι αλληλαναιρούμενο «αλλαλούμ». Το σύνολο δε, των κοινωνιολογικών της εκφράσεων, αποπνέει μια αφ' εαυτοίς ρευστότητα. Μ' άλλα λόγια η όποια θεώρηση, ενέχει μέσα στο σπέρμα γέννησής της και το στοιχείο της αυτοαναίρεσης. Σκύβοντας προσεχτικά πάνω απ' το γεγονός τούτο, οδηγούμαστε στον όρο «ανασφάλεια». Ναι, η ντόπια αστική τάξη-δεδομένου ότι τ' όλο οικονομικοπολιτικό και πολιτιστικό φάσμα ελέγχεται από δικούς της γόνους – κινείται μέσα στ' ασφυχτικά πλαίσια μιας μόνιμης αβεβαιότητας. Ο ιστορικά νεανικός αυθορμητισμός του Έλληνα αστού, σε συνδυασμό με την μη ταξική αποκρυστάλλωση της Ελληνικής κοινωνίας, μετατρέπουν την ανασφάλεια σε χρόνια ψύχωση. Σ' αυτό, μεγάλο ρόλο έπαιξε κι η συμφιλίωσή του με την έννοια «υποταγή», ως προς τις σχέσεις του με τα ξένα κέντρα αποφάσεων. Πράγματι. Ο Έλληνας αστός του μέσου πολέμου βολοδέρνει στην ανασφάλεια που παράγει η άνευ όρων υποταγή του στα κελεύσματα των ισχυρών της ημέρας. Χώνοντας το μαχαίρι στο κόκκαλο, θα' ταν θεμιτό να χαρακτηρίσουμε τον τρόπο πλεύσης της τότε άρχουσας φάρας, σαν «διχοτομημένο παιδισμό».

Τελικά ναι! Ο έλληνας αστός του μεσοπολέμου είν' ένα βαθιά διχασμένο παιδί. Στα1 934 η συλλογική μνήμη της τάξης του, έχει επενεργήσει πάνω του σαν σιδερένια γροθιά στο στομάχι. Αναπολεί τη χαμένη ωριμότητα των άμεσων προγόνων του. Τόσο οι «Φιλικοί», όσο και οι «Μαυροκορδατικοί», κι οι «Βουλγαρικοί», κι οι «Τρικουπικοί», κι οι «πρωτο-Βενιζελικοί» διαπνέονταν από μια «προσεχτική ωριμότητα». Μια ωρισμότητα η οποία προκαλούσε – όπως αποδείχτηκε – την μήνιν των «Δυνάμεων». Αναψηλαφώντας το παρελθόν η μνήμη του αστού στα 1934 αντιλαμβάνεται περίφημα τη ξερή αλήθεια. Οι «Δυνάμεις» από πάντα επιζητούσαν να μετατρέψουν – ποδοπατώντας την αδιάντροπα – την ωριμότητά του σε παιδισμό.

Αυτό ήταν το εσώτερο ζητούμενο των αλεπάλληλων στραπάτσων πού 'χε δεχτεί κατά καιρούς.

Στα 1868 τον ανάγκασαν μέσω ενός αμφιλεγόμενου συμβιβασμού, να επαναφέρει τη μοναρχία την οποία με τόσο κόπο είχε καταφέρει ν' ανατρέψει. Στα 1897 του τσάκισαν με τον πλέον βάρβαρο τρόπο κάθε ίχνος αξιοπρέπειας.

Προς στιγμή είχε νομίσει πως μπορούσε να υλοποιήσει ένα μέρος των φιλοδοξιών του μεγαλώνοντας την οικονομική του εμβέλεια με τη προσάρτηση νέων περιοχών - αγορών στην Ελλάδα. Και στο κάτω-κάτω οι περιοχές αυτές του ανήκαν. Απόδειξη; Θα του προσφερθούν στο πιάτο στα 1912-18. Και βέβαια τόχε πιάσει το νόημα. Έπρεπε να εκλιπαρήσει κι όχι ν' απαιτήσει. Οι «Δυνάμεις» τον θέλανε παιδί. Όμως πάλι... Πως εξηγείται τ' άγριο «δούλεμά» του στη «Μικρασία»; Α, ναι... Είχε παρασυρθεί απ' την υποβόσκουσα ξέφρενη φιλοδοξία του. Αυτό ήταν. Θέλησε να μετάσχει στις ίντριγκες των παρασκηνίων σ' εντελώς ισότιμη βάση. Αγνοούσε πως τούτα τα παρασκήνια αποτελούσαν τ' ώριμο τέκνο μιας βασανιστικής πορείας αιώνων. Πορεία προς την οικονομικοπολιτική και γαιοφυσική «χειραφέτηση» των «μεγάλων Δυνάμεων» της Ευρώπης. Ενώ αντίθετα αυτός δεν είχε σχεδόν... «κανένα ιστορικό παρελθόν». Θράσος κι αυτό.

...Δεν είχε κατανοήσει πως η «ιστορική δικαιοσύνη» τον ήθελε απλό παρία. Πως έπρεπε να αισθάνεται ευγνώμων επειδή δεν ακρωτιριάστηκε ακόμα περισσότερο, ο χώρος στον οποίο του επέτρεπαν να κινείται, έστω και κατά ψευδεπίφαση, αυτόνομα.

Τώρα όμως, αυτός γνώριζε τους κανόνες του παιχνιδιού. Ήξερε πως ολόγυρά του ορθωνόταν ένα περίπλοκο τείχος από απαγορευτικούς

κώδικες. Κώδικες οι οποίοι είτε στήθηκαν από κάποια «θεία πρόνοια», είτε στοιχειοθετούσαν έναν «καθηγιασμένο στους αιώνες» τύπο ανέλιξης ήταν αδύνατο να παρακαμφθούν ατιμώρητα. Εντέλει ήταν ένα παιδί, έρμαιο στις προθέσεις των μεγάλων. Το συμφέρον του επιτάσσει να μην απομακρύνεται λεπτό απ' αυτή την αλήθεια.

Τα προβλήματ' άρχιζαν απ' την στιγμή που αυτός, ένα παιδί, έπρεπε να προσποιείται τον «πατέρα» του «όχλου». Και αυτός ο «όχλος» δεν καταλάβαινε τίποτα. Εννοούσε να τον αντιμετωπίζει σαν πατέρα-προστάτη. Και το χειρότερο: Ν' απαιτεί κι όλο ν' απαιτεί. Πως θα μπορούσε να κάνει τον «όχλο» να καταλάβει ότι τα πάντα διέπονται από μια «θεία τάξη»; Τα

παραπάνω μετατρέπουν τον έλληνα αστό σ' ένα παιδί με βαθειά διχασμένη προσωπικότητα.

Λοιπόν παράγωγο της τέτοιας διχοτόμησης αποτελεί κι ο μηδενισμός ο οποίος χαρακτηρίζει όλο το Είναι της τότε Ελληνικής πολιτικής και φιλοσοφικής σκέψης. Ας χώσουμε το μαχαίρι στο κόκκαλο. Οι συνιστώσες που καταλήγουν στον αγνωστικισμό του μηδενισμού είν' οι εξής: Πρώτα και κύρια, η άγνοια της ημιμάθειας. Η τελευταία καθιστά αδύνατη την ισόμμετρη ανατομία των πραγμάτων και συνακόλουθα, την ενατένιση μιας εξελικτικά πραγματιστικής προοπτικής. Πράγματι. Μελετώντας τις πηγές έμπνευσης των τότε διανοούμενων μένουμε κατάπληχτοι από 'να οφθαλμοφανές γεγονός. Αν εξαιρέσουμε την επιφανειακή μελέτη της αρχαιοελληνικής γραμματολογίας, μόνιμο σημείο αναφοράς τους, αποτελούν κάποιοι παρωχημένοι προ πολλού αφορισμοί, κάποιων - μετρημένων στα δάχτυλα - κλασσικών της Δύσης. Απλούστατα, το «παιδί» νοιώθει ανίκανο να προχωρήσει σ' ολοκληρωμένη ανάγνωση. Μοιραίο επακόλουθο, η επιλεχτική απομόνωση εδάφιων, κι η κατά το δοκούν προσαρμογή τους στο αυθαίρετο σχήμα που 'λαχε να συλλάβει όποιος «θεωρητικός». Εμβαθύνοντας στο ζήτημα βρισκόμαστε αντιμέτωποι με την εξ ορισμού παιδική νεύρωση της «απ' το μηδέν αποκάλυψης». Έτσι βλέπουμε ένα μπερδεμένο συνοθύλευμα σκέψης. Ο Πυθα-

γόρας, ο Πλάτωνας, ο Δημόκριτος (!!!) συνυπάρχουν με τον Δάντη, τον Ουγκώ, το Νίτσε!! Οι Μαρξ-Ένγκελς είν «ένα και το αυτό» με τους Προυντόν-Μπακούνιν. Ο Λένιν είν' ο «Μωυσής», ο Χίτλερ ο πρώτος «υπεράνθρωπος» και πάει λέγοντας. Μια άλλη συνιστώσα του μηδενισμού της αστικής τάξης έγκειται στη συμφιλίωση με την δοσμένη της αδυναμία να προγραμματίσει έστω και κατά προσέγγιση. Και τούτο γιατί κάπου διαθέτει μια ασυνείδητη επίγνωση της ρευστότητος στις σχέσεις των

«μεγάλων Δυνάμεων». Συνεπώς βολοδέρνει στην ανασφάλεια, ως προς το τι της επιφυλάσσει το μέλλον. Εξού κι ο αγνωστικιστικός μηδενισμός των μελών της. Παράλληλα τα στελέχη, της κάθε οικονομικοπολιτικής φατρίας, επιζητούν την εξουσία προκειμένου να βρει ο «παιδικός εγωϊσμός» τους μια αυτοδικαίωση. Πλην όμως οι «Δυνάμεις» προτιμούν το πλέον συντηριτικό κομμάτι της αστικής τάξης στην κυβέρνηση. Στόχος τους ο προσεταιρισμός της ολιγαρχίας των γαιοχτημόνων. Αλλ' αυτό μεταβάλλει το «ριζοσπάστη» αστό, σ' ένα παιδί με πληγωμένο φιλότιμο. Το παράπονό του έχει να κάνει με το πιο κάτω σχήμα. «Μα δεν καταλαβαίνουν – δηλ. οι 'γονείς-προστάτες' Αγγλογάλλοι – πως μόνο 'εγώ' μπορώ να 'δουλέψω', ακίνδυνα για τα συμφέροντά τους, τον όχλο;» Ένα παράπονο παραγκωνισμού που οδηγεί στην ασυναίσθητη καταγραφή του. Πού; Σε μια σειρά μελετών κ.λ.π. πού 'χουν καταχωρηθεί σαν οι «προοδευτικότερες» της εποχής. Ένας «προοδευτισμός» ο οποίος συγκροτεί μια βασική παιδιστική συνιστώσα του μηδενισμού.

Ο Lange επεχτείνοντας ορισμένες παρατηρήσεις του Φρόϋντ, επισημαίνει το «ναρκισσιστικό χαρακτήρα του όποιου εκμεταλλευτή». Στη προσεχτική ανατομία της κάθε ελληνικής κοινωνίας, είν' εύκολο ν' απομονώσουμε κι έν' άλλο είδος ολιγαρχικού ναρκισσιμού. Τη πιεστική ανάγκη οποιουδήποτε αστού, πολιτικού ή διανοούμενου, η καλλιτέχνη, να δείξει στον «απλό» λαό, πως έξω απ' τον στίβο διαμάχης, διατηρεί επιστήθια φιλία με τον επίσης αστό αντίπαλό του. Θα επιδιώξει να φωτογραφηθεί μαζί του, γελώντας ξεκαρδιστικά, σ' ένα στημένο «τετ-α-τετ», «ενσταντανέ», στα πλαίσια μιας ιδιωτικής δεξίωσης κ.λ.π. Το σύμπλεγμα

του παιδισμού τον ωθεί να διαφυλάξει τις αποστάσεις απ' τη «μάζα». Ταυτόχρονα όμως ο ναρκισσισμός του απαιτεί και μια «κατ' ιδίαν αυτό επιβεβαίωσή του ρόλου του, σαν «ποιμένα του όχλου».

Αυτοεπιβεβαίωση κατ' ιδίαν; Οι τεχνοκράτες αμερικάνοι, κατά πρώτο λόγο, έχουν να του προσφέρουν ένα «ναό» στον οποίο η βλακώδης ανωριμότητά του θα «επικοινωνεί ανενόχλητα με το 'θείο'». Αποτέλεσμα; Οι μυστικές εταιρείες κατακλύζουν την Ελλάδα. Όπως είπαμε όλοι οι «αριστοκράτες» ανεξάρτητα κομματικής απόχρωσης – πλην των «παρείσαχτων» κομμουνιστών – σπεύδουν να ενταχθούν στη σκέπη τους. Τώρα, πια ο «πραχτικός μεγαλοϊδεατισμός» τους είναι νεκρός. Τα ξένα κέντρα δύναμης δημιούργησαν αυτές τις μυστικές εταιρείες, για να τους «δουλεύουν» άγρια. Τους κάνουν να ενστερνιστούν το ρόλο του «συμπαντικού ιππότη». Τα ««παιδιά» αποδεχονται ευχάριστα το δούλεμα. Κι αυτό χάριν της γαργαλιστικής προοπτικής να κονομήσουν κανένα μασούρι λίρες. Λίρες τις οποίες το... «φάντασμα» του «Κροίσου» θα τους υποδείξει που να βρουν. Δε χρειάζεται ν' αναλογιστούν την απάτη των «πνευματιστικών συγκεντρώσεων». Και γνωρίζουν αλλά και «αγνοούν» ότι το... «φάντασμα» του «Κροίσου», υπάκουσε σ' εντολές κάποιου αμερικάνου λοχαγίσκου. Κι εδώ μπαίνει το «αυτοδούλεμα». Με τη λειτουργική του κατάληξη, που δεν είν' άλλη απ' τη συνειδητή προδοσία. Πρός χάρη του γιγάντιου συμπαντικού σχεδίου βέβαια... Κρίμα; Ντροπή; Τίποτα απ' τα δύο. Αυτοί ήταν και είν' από **πάντα** οι τρόποι φέρεσθαι-σκλέπτεσθαι της ντόπιας ολιγαρχίας.

Νίκος Βεργίδης
Συγγραφέας

Νά μάθεις νά ὑπακοῦς.
Μονάχα ὅποιος ὑπακούει σέ ἀνώτερό
του ρυθμό εἶναι λεύτερος.
Νά μάθεις νά προστάζεις.
Μονάχα ὅποιος μπορεῖ νά προστάζει
εἶναι ἀντιπρόσωπός μου ἀπάνω
στή γῆ ἐτούτη.
Ν' ἀγαπᾶς τήν εὐθύνη. Νά λές:
Ἐγώ μονάχος μου ἔχω χρέος
νά σώσω τή γῆς.
Ἄν δέν σωθεῖ, ἐγώ φταίω.
Ν' ἀγαπᾶς τόν καθένα ἀνάλογα
μέ τήν συνεισφορά του στόν ἀγώνα.
Μή ζητᾶς φίλους νά ζητᾶς συντρόφους...
Ποῦ πᾶμε; Θά νικήσουμε ποτέ;
Πρός τί ὅλη τούτη ἡ μάχη;
Σώπα! Οἱ πολεμιστές ποτέ
δέν ρωτοῦνε!

«Ν. ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ»

ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ΤΗΣ ΔΡΟΜΟΣ;

Ζήσαμε τον Μεγάλο Ευρωπαϊκό Εμφύλιο Πόλεμο και διδαχθήκαμε πολλά από τα γεγονότα και τα σφάλματα.

Ο περισσότερος κόσμος δεν εννόησε την Ευρωπαϊκή Επανάστασι του Εθνικοσοσαλισμού. Δεν κατάλαβεότι αυτή έγινε για να απολυτρωθή η Ευρώπη από τον επικίνδυνο κατήφορο, όπου την έφερε τελικώς ο σιωνιστικός καπιταλισμός προς όφελος της Μαρξιστικής αρκούδας.

Μόνον οι Εθνικοσοσιαλισταί αισθάνθηκαν τότε τον αντέλλοντα ήλιον της Νέας Εποχής και αγωνίστηκαν αυτοί προς χάριν όλων των Ευρωπαίων στην επικράτησιν των ιδεών της Νέας Τάξεως.

Μιας Νέας Τάξεως εδραιωμένης είς τας αθανάτους αρχαιοελληνικάς αρχάς, πνευματικής ανωτερότητος εν συνδυασμώ με την τευτονικήν μεθοδικότητα, πειθαρχία και εργατικότητα.

Τα δύο αυτά στοιχεία της Επαναστάσεως μαζί με το πρωτοφανές δια τάς μεγάλας μάζας οικονομικόν σύστημα του Εθνικού Σοσιαλισμού με την φιλεργατικήν του δομή, απετέλεσαν την Νέαν Εποχήν της Ευρωπαϊκής Ηπείρου.

Ο καπιταλισμός της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας έχασε όλα του τα στηρίγματα αφ' ότου το Νέον Κράτος της πειθαρχημένης κοινωνίας απεδείκνυε την μεγάλην απάτην και την εκμετάλλευσι του παλαιού συστήματος εις βάρος των Λαών.

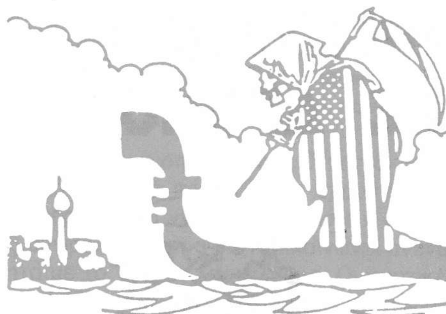
Το Εθνικόν Κράτος με την φιλολαϊκήν του πολιτικήν ανεδεικνύετο με νέες μορφές πρακτικής ως το πραγματικόν Κράτος «προνοίας» δια τους πολλούς, φράζοντας έτσι τον δρόμο των μαζών προς την ουτοπίαν του Μαρξιστικού «παραδείσου».

Η προώθησις της κλασσικής μορφώσεως και του γνησίου Ευρωπαϊκού πολιτισμού αναβιώνουν, με αποτέλεσμα η Σιωνιστική κουλτούρα με τους υποβολιμιαίους παιδαριώδεις μύθους και τας αντιφυσικάς σοφιστίας, να μην αντέχουν πλέον εις σοβαράν κριτικήν.

Το πλήθος των ποικιλωνύμων οργανώσεων, συλλόγων κ.λ.π. της γνωστής εις όλους προελεύσεως, του σκοπού και των μεθόδων πού προωθούσαν την τεχνικήν διαίρεσιν του Λαού εις αντιμαχόμενες μερίδες, εξέλειπον και το άτομο ελευθερον πλέον γίνεται μέλος της κοινωνίας με συνείδησιν της μεταξύ των άλλων μελών αλληλοεξαρτήσεώς του. Ο σκοπός της κοινωνίας είναι δι' όλους σαφής, προσδιορισμένος κι Ενιαίος.

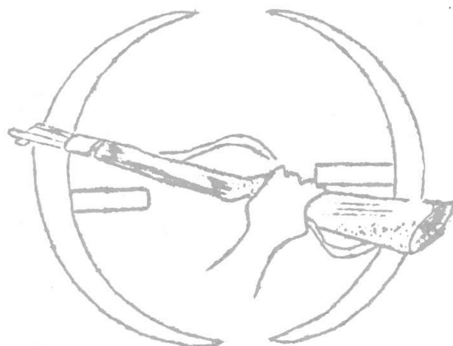
Με τον σίδηρον εναντίον του χρυσού, με τον ηρωϊσμόν εναντίον του πλούτου, θέτοντας την εργασίαν εναντίον του Μαρξιστικού ματερεαλισμού και της χρηματοκρατίας, ορθώνονται οι πρώτοι Σύντροφοι Ευρωπαίοι Εθνικοσοσιαλιστές.

Αγωνίσθηκαν δια να αναγεννηθή η Ευρώπη, να επανεύρη τον εαυτόν της.

Αγωνίσθηκαν διά μίαν ανεξάρτητον ζωήν των Λαών της, δια τον εξευρωπαϊσμόν και την απελευθέρωσιν της Δυτικής Ρωσίας, δια την απελευθέρωσιν της Μεσογείου από την μονοπωλιακήν εκμετάλλευσιν της ξένης πρός αυτήν Αγγλίας, δια την ανάτασιν του πνευματικού ανθρώπου, του αληθινού ανθρώπου της κλασσικής Ελλάδος.

Δυστυχώς ενώ τα εκατομμύρια των αγωνιστών της Εθνικιστικής Επαναστατικής Ευρώπης έπεσαν εις τα πεδία των μαχών δια την Πίστιν τους προς την Ευρωπαϊκήν Εθνικοσοσιαλιστικήν Αλλαγή, η Ηγεσία έκανε το μοιραίον λάθος. Δεν είχε την υπομονή ν' αφομοιώση ο Ευρωπαϊκός Κόσμος τί ήταν αυτή η Μεγάλη Ευρωπαϊκή Επανάστασις, τους στόχους και τα μηνύματά της διά τον άνθρωπο του μέλλοντος. Έτσι ο Ευρωπαϊκός κόσμος αλληλοεσπαράχθη και έπεσε είς την χειρότερη δουλεία που θα ηδύνατο να φανταστή: εις την δουλεία των Ρωσοαμερικανικών μονοπωλείων, που πηγάζοντας από τον Σιωνισμό και το κατασκεύασμά του, την Γιάλτα, αλλοτριώνει

με όλην του την άνεσι και χωρίς καμμίαν άντίστασιν τούς Ευρωπαϊκούς Λαούς.

Σήμερα όμως, ΤΩΡΑ, η νέα γενεά, η δική μας γενεά, τα παιδιά που γεννήθηκαν μετά τον Ευρωπαϊκόν Εμφύλιο Πόλεμο, ύψώνουν τό ΝΕΟ ΛΑΒΑΡΟ. Το λάβαρο με τον «Ήλιο» της Αντιστάσεως.

Τώρα οι Ευρωπαϊκοί λαοί άρχισαν να συνειδητοποιούν το διατί διάγουν το 43ο έτος της παρακμής της Ευρώπης.

Τώρα πλέον ξεφτίζη η δημοκρατική και κομμουνιστική προπαγάνδα δυσφημίσεως των πειθαρχημένων Κοινωνιών.

Έλληνες Σύντροφοι, μαζί με τους συντρόφους μας Ευρωπαίους, συναγωνιστές, με σύνθηκα: «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΕΣΤΗ ΩΣ ΤΟ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ», αρχίστε τον ΑΓΩΝΑ.

Αγώνα από τους πάγους έως τους «Φοίνικες» διά μίαν Εθνικιστικήν Ευρωπαϊκήν Επανάστασιν εναντίον του Κατεστημένου της Γιάλτας.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΘΝΙΚΟΛΑΪΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ο οικονομικός παράγοντας είναι ένας απ' τους σημαντικότερους τομείς της κοινωνικής ζωής ενός έθνους. Οι συζητήσεις και τα πορίσματα σχετικά με αυτόν τον παράγοντα, γεμίζουν καθημερινά τις σελίδες των εφημερίδων και τα δελτία ειδήσεων.

Οι δύο «επικρατούσες» απόψεις (φιλελεύθερη και μαρξιστική) για το ποιός είναι ο ρόλος της οικονομίας δεν μας βρίσκουν σύμφωνους. Για μας ο ιδιωτικός καπιταλισμός είναι γάγγραινα τόσο για το λαό όσο και για τη πατρίδα. Η φιλελεύθερη οικονομία επιτρέπει στο κεφάλαιο ν' αποκτήσει και πολιτική ισχύ, την οποία τις περισσότερες φορές την στρέφει ενάντια στα συμφέροντα της χώρας.

Η κολλεκτιβοποίηση της οικονομίας (μαρξιστική οικονομία) είναι πάλι από τη σειρά της αποτυχημένη. Τουλάχιστον στις χώρες του «υπαρκτού σοσιαλισμού» το μόνο που έχει επιφέρει είναι πείνα (Πολωνία), εξαθλίωση των εργατικών μαζών, πτώση του βιοτικού επιπέδου, ανευθυνότητα στην παραγωγή, αδιαφορία από μέρους των εργαζομένων. Εδώ όμως θα πρέπει να προσθέσουμε ότι ο καλύτερος υπαίτιος γι' αυτά τα αποτελέσματα είναι οι πολιτικοκοινωνικές δομές των κομμουνιστικών κρατών. Η διαφθορά σ' όλες τις πτυχές της δημόσιας διοίκησης δεν αφήνει να λειτουργήσει τίποτα σωστά.

Εμείς πιστεύουμε σε μια Εθνικολαϊκή συναιτεριστική συμμετοχική οικονομία. Αυτή τη μορφή της οικονομίας εγώ θα την ορίσω ως **οργανική συνέχεια** του κρατικού σοσιαλισμού. Δέχομαι την ατομική ιδιοκτησία, όχι όμως και τον κεφαλαιοκρατισμό, και σαν βασική οικονομική δομή τον έλεγχο του κράτους στα μέσα παραγωγής.

Η μεγάλη διαφορά σ' αυτό το σημείο είναι ότι ο έλεγχος δεν ασκείτε συγκεντρωτικά από το κράτος, αλλά σε συνεργασία (συμμετοχή) των εργαζομένων της κάθε παραγωγικής μονάδας. Ο έλεγχος είναι κοινωνικός (κοινωνικοποιημένες παραγωγικές οικονομικές μονάδες). Τα θετικά αποτελέσματα αυτού του επιχειρήματος είναι πολλά.

Ό έθνικοσοσιαλιστής καθηγητής Δ. Στεφανίδης ύπῆρξε ένας άπό τούς έκπροσώπους τῆς Έθνικολαϊκῆς οίκονομίας.

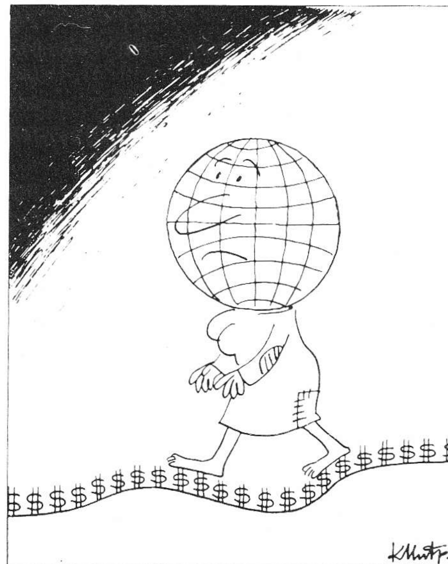
1) *Λόγω του Κρατικού σοσιαλισμού η όποια υπεραξία που δημιουργείτε δεν πηγαίνει στον καπιταλιστή αλλά στο εθνικοσοσιαλιστικό κράτος, μέρος της οποίας επανέρχεται στο κοινωνικό σύνολο, και το υπόλοιπο χρησιμοποιείτε για επενδυτικούς σκοπούς.*

2) *Η συμμετοχή των εργαζομένων στα κέρδη των επιχειρήσεων, βοηθάει στην εντατικοποίηση της παραγωγής και στην έγκαιρη εφαρμογή των κρατικών οικονομικών πλάνων.*

3) *Δικαιότερη κατανομή του εθνικού εισοδήματος, άνοδος του βιοτικού επιπέδου του λαού, μεγαλύτερη ποσοστιαία αύξηση του ακαθάριστου εθνικού προϊόντος.*

Η μισθωτή εργασία χώρια απ' τον εκμεταλλευτικό της χαρακτήρα στις καπιταλιστικές οικονομίες, δεν βοηθάει και στην άνοδο της παραγωγικότητας. Αφού ο εργαζόμενος γνωρίζει ότι όσα κι αν παράγει, όσο κι αν δουλέψει θα πάρει τα ίδια λεφτά, δεν ενδιαφέρεται για την παραγωγική διαδικασία. Αν όμως γνωρίζει ότι αν παράγει περισσότερο θα αμοιφθεί και περισσότερο τότε τα πράγματα θ' αλλάξουν...

Αν κάποιος τώρα οπαδός της ελεύθερης οικονομίας πει ότι αυτός ο οικονομικός τύπος ανάπτυξης δεν θα βγει στην πράξη παραγωγικός πρέπει να του πω τα εξής: Όπως και κάθε άλλο πράγμα έτσι και η οικονομία στο εθνικοσοσιαλιστικό κράτος στηρίζεται στην αρχή της υπευθυνότητας. Οι επιτροπές ελέγχου παραγωγής, δεν είναι καφενείο όπως στις σημερινές «κοινωνικοποιημένες» επιχειρήσεις, αλλά εξουσιοδοτημένα κρατικά όργανα. Ο προϊστάμενος αυτής της επιτροπής είναι υπεύθυνος έναντι του κράτους, και εννοώ εθνικοσοσιαλιστικό κράτος, που είναι υ-

Του Κ. Μητρόπουλου από το «Βήμα»

πεύθυνος για την παραγωγή, είτε αυτή είναι ενός μεμωνομένου εργοστασίου, είτε ολόκληρης βιομηχανικής περιοχής. Το δημόσιο χρήμα για μας δεν είναι

για πειράματα. Η άσκοπη δαπάνη του, ή η μη σωστή χρησιμοποίησή του, επιφέρει μεγάλες συμφορές στους υπεύθυνους... Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις των εργαζομένων γνωρίζουν αρκετά καλά ότι η μη έγκαιρη ή η λανθασμένη εκτέλεση του εργασιακού οικονομικού προγράμματος, δεν είναι ασύμφορη μόνο για την οικονομική αυτάρκεια της χώρας, αλλά και του προσωπικού τους εισοδήματος.

Ένα μεγάλο τμήμα αυτής της οικονομικής σκέψεως έλαβε χώρα στην εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία. Εγώ όμως δεν μένω καθόλου εκεί, αλλά την προεκτείνω ακόμα πιο «αριστερά».

Για μας δεν νοείτε κρατική-συμμετοχική επιχείρηση να παρουσιάζει έλλειμα. Αν αυτό συμβαίνει, οφείλετε σε κακή εκτίμηση ή διαχείρηση. Και τέτοια φαινόμενα στο δικό μας κράτος αποκλείονται...

Το κράτος θα έχει όλη την ευχέρεια να πραγματοποιεί τους παραγωγικούς τους στόχους, να κάνει τις επενδύσεις του. Το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος δεν έχει ανάγκη τον πλουτοκράτη. Το κράτος παίρνοντας στα χέρια του τα μέσα παραγωγής και με την ουσιαστική συμμετοχή των εργαζομένων, μπορεί να πετύχει τους οικονομικούς του στόχους.

Επαναλαμβάνω πως στην πορεία της σκέψης μου τον πρώτο ρόλο τον έπαιξε ο πολιτικός παράγοντας κι ακολούθησε ο οικονομικός. Σκοπός της οικονομικής οργανώσεως του εθνικού κράτους, είναι να κατοχυρώσει την εθνική ανεξαρτησία (πρωταρχικά) και την κοινωνική δικαιοσύνη.

Ο εργαζόμενος πρέπει να γνωρίζει ότι το κάθε προϊόν (εμπόρευμα) που παράγει κάθε μηχάνημα που κατασκευάζει, βοηθάει στις εξαγωγικές δυνατότητες της χώρας του.

Μεταξύ κράτους - συνδικάτου - εργαζόμενου δεν υπάρχει ανταγωνισμός αλλά οργανική αλληλουχία.

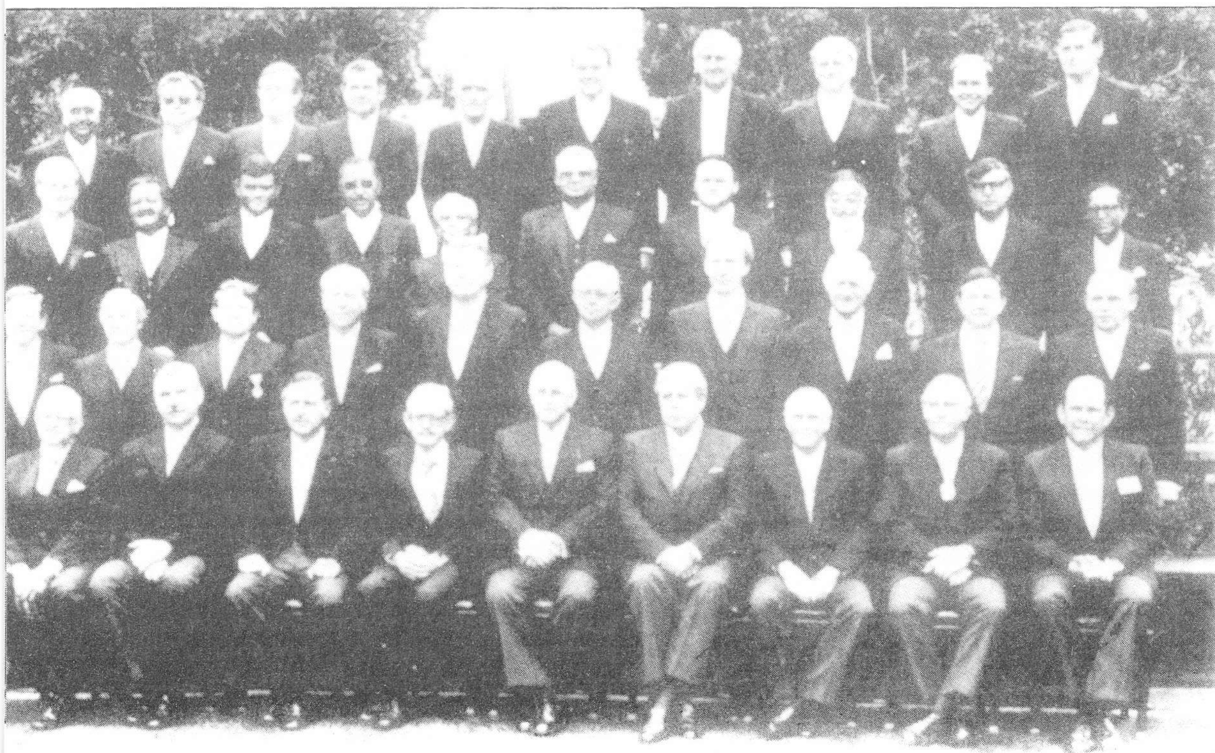
Έξω από κάθε εργοστάσιο - επιχείρηση πρέπει να υπάρχει μία πινακίδα που να γράφει με κόκκινα γράμματα: **«Εδώ υπερασπιζόμαστε το οικονομικό μέλλον της πατρίδος μας, εδώ στηρίζουμε και δημιουργούμε το σοσιαλισμό μας».**

Αλέξης Βούλγαρης

ΦΥΛΕΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Ν. ΑΦΡΙΚΗ

Ο φυλετισμός, όπως και ο εθνικοσοσιαλισμός εδώ και δεκαετίες έχει δεχθεί μιά άνευ προηγουμένου επίθεση απ' όλο το ισοπεδωτικό διεθνιστικό κατεστημένο. Και τι δεν έχει ακουσθεί γι' αυτή την **επιστημονική ιδεολογία.** Άλλοι λένε ότι έχει σαν σκοπό την εξόντωση και εκμετάλευση των μαύρων και άλλοι μια μορφή επαναφοράς της αποικιοκρατίας. Σαν φυλετικό κράτος τελικά ονομάζουνε αυτό της Ν. Αφρικής. Αστεία πράγματα. Η Ν. Αφρική έχει τόση σχέση με το φυλετισμό, όσο το σύστημα με την αλήθεια και την αντικειμενικότητα.

Η Ν. Αφρική στην ουσία της είναι ένα φιλελεύθερο καπιταλιστικό κράτος με **φυλετική βιτρίνα. Η όποια φυλετική πολιτική που ακολουθεί είναι για να προασπήσει τα συμφέροντα του κεφαλαίου.** Όπως πολύ σωστά λέει και ο Μπενουά «αυτός που δεν δέχεται την ύπαρξη του άλλου είναι ισοπεδωτιστής». Και γνωρίζουμε πολύ καλά εμείς οι εθνικιστές ότι τα μύρια κακά του πλανήτη μας προέρχονται από τους εκπροσώπους αυτής της «σκέψεως». Ο μεγάλος Ιταλός φιλόσοφος Ι. Έβολα έχοντας ακριβως πιάσει το νόημα του φυλετισμού έλεγε ότι **ο φυλετισμός δεν έχει να κάνει με το χρώμα των ανθρώπων αλλά με το διαφορετικό αίμα της κάθε φυλής.**

Ο φυλετισμός έχει σαν σκοπό να υπερασπίσει το βιολογικό και πολιτιστικό υπόβαθρο του κάθε λαού.

Οι σφαγές των πρωτόγονων αμαζονίων από τους Βραζιλιάνους, των μοσκίτος σήμερα από τους Σαντινίστας, και των Ινδιάνων από τους Αμερικανούς δεν έγιναν ούτε κατά διάνοια για φυλετικούς σκοπούς. Ήταν καθαρά πολιτικές πράξεις. **Η αποικιοκρατία είναι άμεσα συνδεδεμένη με τα «δημοκρατικά» καθεστώτα. Το εμπόριο δούλων γινόταν από τους δημοκράτες, όχι από τους φυλετιστές.**

Οι φυλετιστές πάντα φωνάζανε ότι πρέπει να σταματήσει ο καπιταλισμός την εκμεταλευση των μαύρων για να αυξάνει τα κέρδη του.

Στην Ν. Αφρική το μόνο πραγματικά φυλετικό κίνημα είναι αυτό του Eygnene Terre Blanche. Λέγεται «Κίνημα Αντίστασης των Νοτιοαφρικανών» (AWB). Το AWB είναι ένα πραγματικό εθνικοσοσιαλιστικό φυλετικό αντικαπιταλιστικό κίνημα.

Ρωτώντας μια φίλη μου γιατί το AWB πολλοί λευκοί το πολεμάνε λυσσαλέα, μου είπε « **γιατί το AWB έχει ταχθεί εναντίον των τραστ, των πολυεθνικών και του συστήματος, και γι' αυτό η άρχουσα τάξη της Ν. Αφρικής το κυνηγάει ασταμάτητα** ». Η κοπέλα αυτή τα γνωρίζει από πρώτο χέρι διότι έχει μεγαλώσει και ζήσει στη Ν. Αφρική και είναι στην Ελλάδα μόνο για σπουδές. Μου είπε επίσης ότι πέρισυ το καλοκαίρι που ήταν στο Γιοχάνεσμπουργκ, ο Blanche σε μία ομιλία του δήλωσε ότι προτιμάει να κρατήσει για τους Ν. Αφρικανούς ένα μικρότερο κομμάτι γης απ' τη σημερινή επικράτεια της Ν. Αφρικής, στο οποίο όμως θα μείνουν αποκλειστικά λευκοί, παρά να συνεχισθεί η σημερινή απαράδεκτη κατάσταση. Συνεχισε λέγοντας ότι θέλει να δημιουργήσει ένα καθαρά λαϊκό σοσιαλιστικό κράτος, δίχως να εκμεταλλεύεται ούτε τους λευκούς, ούτε και πολύ περισσότερο τους μαύρους.

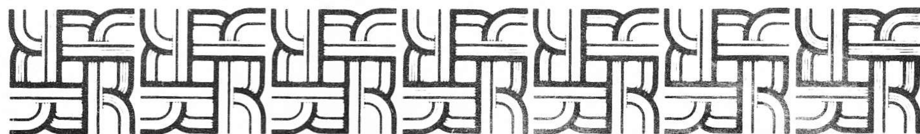
Πρέπει νομίζω να τονίσουμε ότι η βάση του AWB είναι από λαϊκά και προλεταριακά στρώματα.

Το να παίρνει ο μαύρος το 1/4 του μισθού ενός λευκού δεν είναι φυλετισμός. Είναι καπιταλισμός στην πιο αισχρή του μορφή. Η Ν. Αφρική είναι εξευτελισμός της έννοιας του φυλετισμού. Τώρα αν μερικοί θεωρούν την εκμετάλλευση των μαύρων φυλετισμό, αυτό είναι δικό τους πρόβλημα και όχι του φυλετισμού.

Ο φυλετισμός είναι η μόνη ιδεολογία που αρνείται την εκμετάλλευση.

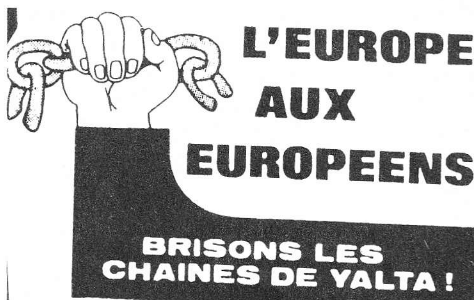
Άλλες την υποστηρίζουν...

Σοφία Χριστοφή

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΗΡ. ΚΑΛΕΝΤΖΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥ
ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ARISTOTELES HERC. KALENTZIS
POLITICAL PRISONER
SUCH IS THE PRESENT - DAY JUSTICE IN GREECE

ΕΙΜΑΣΤΕ ΡΕΑΛΙΣΤΕΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ

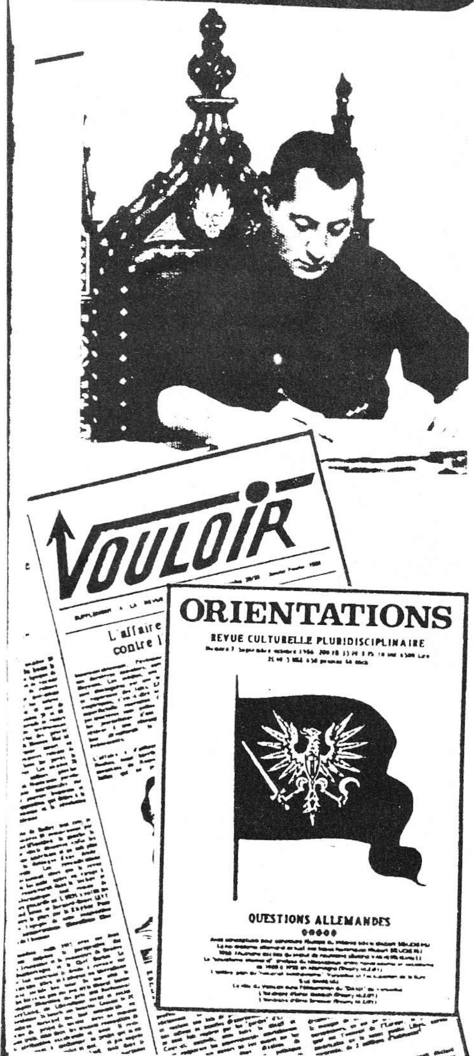

Απευθύνομαι σε σένα σύντροφε, που νομίζεις ότι υπηρετείς την Ευρωπαϊκή Εθνικιστική Επανάσταση, αλλά στην ουσία με την καταναλωτικο-αστική νοοτροπία σου, υπηρετείς το σύνολο των κατακτητών της Ευρώπης, τους πιστούς της Μεγαλορωσίας και της Μεγαλοαμερικής.

Μέχρι τώρα, τι δημιούργησες σύντροφε για την επιτυχία του αγώνα; Επειδή σε νιώθω πολύ κοντά μου σου λέω ωμά: ΤΙΠΟΤΕ. Εκτός και αν θεωρείς επιτυχία το να προσδώσουν στον Εθνικισμό οι εχθροί του, τον τίτλο του υπερασπιστή του «κράτους της πλουτοδημοκρατικής δεξιάς».

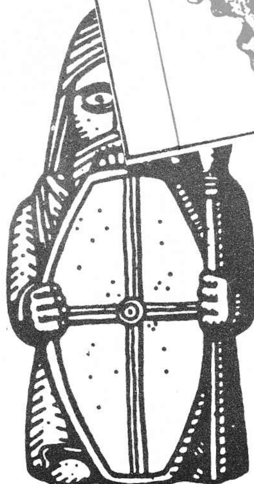
Δεν έχει αντιληφθεί φαίνεται σύντροφε την κρισιμότητα των καιρών και γι αυτό αντί να μορφώνεσαι σε όλες τις εκφράσεις της ζωής εθνικιστικά - επαναστατικά, παρασύρεσαι από τους προβοκάτορες τους συστήματος της Γιάλτας και «κτυπάς». Ποιούς; Έναν - μόνο αυτόν μπορείς - πλανεμένο αφισσοκολητή, — νεαρό σαν και σένα — του ΚΚ «Ε», ή ακόμα και τον εχθρό του, τον Μαοϊκό, γιατί έτσι σου δίδαξαν οι αστοί της δεξιάς. Ότι δηλαδή εχθρός στην Δ. Ευρώπη είναι ΜΟΝΟΝ οι Κομμουνιστές, χωρίς να σου εξηγήσουν ποιοί κομμουνιστές... Και παραγνωρίζεις, πιστεύοντας και μη εξερευνόντας, εκείνους, που μετά την ήττα των Ευρωπαϊκών πειθαρχημένων κοινωνιών, σου έφεραν στην Ευρώπη πάλι, την δημοπλουτοκρατική λαίλαπα. Αυτή που εσύ θεωρητικά δεν πιστεύεις...

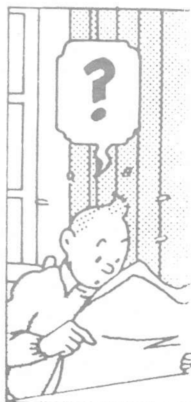
Ας γίνουμε λοιπόν ρεαλιστές σύντροφοι... Μέχρι τώρα είμαστε ΜΗΔΕΝ! Μια στείρα αντικομμουνιστική μόρφωση δεν κάνει τον επαναστάτη εθνικιστή. Αλλά πιο πέρα κι από αυτό. Συγχέουμε τον ρόλο μας. Γιατί; Γιατί ακόμα και τώρα - μετά από τόσες εμπειρίες - αντί να είμαστε στην προσωπική και πολιτική μας ζωή επαναστάτες, εξακολουθούμε

να είμαστε νεαροί επαναστατημένοι...

Σύντροφε, εμείς δεν είμαστε δογματικοί.

Δεν έχουμε το Ιερό Ευαγγέλιό μας από το οποίο να αντλούμε τις αιώνιες αλήθειες και πάνω στο οποίο να γράφουμε άπειρα σχόλια, κεφάλαιο-Μάρξ,.. ο Αγών μου - Χίτλερ. Γι' αυτό και χρησιμοποιούμε οποιαδήποτε πηγή μας φαίνεται ότι έχει να μας προσφέρει κάτι. Ξεφεύγοντας από τη δεξιά και ακροδεξιά νοοτροπία που έχει σαν αποτέλεσμα την δημιουργία φανατικών ημιμαθών αντικομμουνιστών αστών «ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ» είναι το αντίδοτο για τις νέες γενιές, που θα δημιουργήσουν νέες εποχές.

Ο αντικομμουνιστής αστός ξέρει ποιά βιβλία δεν πρέπει να διαβάσει. Όσο για τα ποια πρέπει να διαβάσει, του αρκούν μερικές αντικομμουνιστικές μπροσούρες ή κανένα περιοδικό με τη ζωή (και ιδίως φωτογραφίες) του Χίτλερ.

Εμείς ταράξαμε τα νερά και θα συνεχίσουμε... Σας προσφέραμε και θα σας προσφέρουμε μια θετική βιβλιογραφία. Πλάϊ στις ιδέες ανθρώπων που μπορούν να θεωρηθούν του ιδίου κύκλου, ιδέες ανθρώπων που αν και τελείως διαφορετικοί από μας, διαφέρουν και από τους κύριους αντιπάλους μας, καπιταλιστές και κομμουνιστές. Και εκεί θα δούμε ομοιότητες βαθύτερες και ιδέες που γι' αυτό τον λόγο μπορούν κάτι να μας προσφέρουν.

**ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ
ΑΛΛΑ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΟΛΑ
ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ.
Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΠΡΟΗΓΕΙΤΑΙ
Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ.**

Ρ. Βάγκνερ-το αντίδοτο

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ
ΣΠΥΡΟΥ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ
ΚΑΙ ΚΥΠΡΙΑΚΟΝ
ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ

Χρυσηίς Κακοφεγγίτου

ΑΛΥΤΡΩΤΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ καί ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ

χθές
ΣΗΜΕΡΑ
αὔριο

ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ